

புலம்: பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ்

ஷெய்ஃபொகரூவ் கிண்பதூதூ - காலாண்டிதழ்

Vol.6: Issue. 2, May 2026

ISSN : 2583-0139

பத்ப்பாசீரீயூர்

முலைவர் ச.தூங்கமணி

PULAM: INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMILOLOGY STUDIES

To Discern the Truth is Wisdom- Quarterly Journal

Vol.6: Issue -2, April- 2026

ISSN:2583-0139

புலம்: பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ்

உலகப்பொருள் காண்பதற்கு - காலாண்டிதழ்

PULAM: INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMILOLOGY STUDIES

To Discern the Truth is Wisdom- Quarterly Journal

பதீப்பாசீரியர்

முனைவர் ச.தங்கமணி

Editor-in-Chief

Dr S.Thangamani

ஓகைப் பதீப்பாசீரியர்

முனைவர் சா.யமுனாதேவி

Associate -Editor

Dr S.Yamunadevi

ஆசீரியர் குழு

முனைவர் மனோகாமிமணி தேவி

முனைவர் ஐா.அமிர்தலெனீன்

முனைவர் ஆ.முத்தையன்

முனைவர் க.வெள்ளியங்கிரி

முனைவர் ச.கோபிநாத்

முனைவர் இரா.கோகுல்

நிறுவனர்

முனைவர் ம.சிவபாவன்

மசிவன் பதிப்பகம்

3/199 ஆ.கூடலூர், ஆய்ந்தூர் (அஞ்சல்)

கண்டாச்சிபுரம், விழுப்புரம் - 605755

editor@pulamejournal.com

editor@masivanpathippagam.com

pulamejournal@gmail.com

+919486069548

Index

S.No	Title & Author	Pages
1	Dignity of Women in Sangam Literature /சங்க இலக்கியங்களில் பெண்களின் மாண்பு Pandiselvi.M / பாண்டிசெல்வி. மு	01
2	Agro-based Dietary products of the Paniyar people of the Nilgiris / நீலகிரி வாழ் பணியரின மக்களின் வேளாண் சார்ந்த புழங்கு பொருட்கள் Prashila.S / பிரஷிலா.சு	08
3	Sociological Thoughts in Tamil Vidhu Thuthu / தமிழ்விடு தூது நூலில் சமூகவியல் சிந்தனைகள் Sivabalan.M / சிவபாலன். ம	24
4	Kollimalai Malaiyali Inamakkalin Thirumana Sadangu Muraigal / கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் திருமணச் சடங்கு முறைகள் Thenarasu. K / தென்னரசு. கி	41

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்களின் மாண்பு

Dignity of Women in Sangam Literature

பாண்டிசெல்வி. மு, தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
கோயம்புத்தூர்.

Pandiselvi.M, Department of Tamil, Sri Ramakrishna college of Arts & Science

Coimbatore – 641006

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1993-2222>

DOI: [10.5281/zenodo.19727350](https://doi.org/10.5281/zenodo.19727350)

Abstract

Sangam literature is one of the oldest and most valuable literary traditions in Tamil history. This paper explores the dignity and status of women as portrayed in Sangam texts such as Akananuru, Purananuru, and Kurunthogai. It highlights women's emotional depth, social roles, courage, and intellectual contributions. The study reveals that women in Sangam society held a respectable and influential position. Sangam literature, dating from 300 BCE to 300 CE, reflects the life and culture of ancient Tamils. Women played a vital role in shaping the ethical and emotional fabric of society. Their dignity is reflected through literary depictions of love, patience, courage, and wisdom

ஆய்வு சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க காலம் முக்கியமான இடம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் தமிழர் சமூக வாழ்க்கை, பண்பாடு, மரபு மற்றும் மனித உறவுகளை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாய்வு கட்டுரை சங்க கால இலக்கியங்களில் பெண்களின் மாண்பு எவ்வாறு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்கிறது. காதல் வாழ்க்கை, குடும்ப வாழ்க்கை, வீர உணர்வு, கல்வி மற்றும் சமூக மரியாதை ஆகிய தளங்களில் பெண்களின் பங்கு முக்கியமாக இடம்பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் அறிவு, நாணம், பொறுமை மற்றும் வீர உணர்வு ஆகிய பண்புகளுடன் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதன் மூலம் சங்க கால சமூகத்தில் பெண்களுக்கு உயர்ந்த நிலை இருந்தது என்பதை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

Keywords: Sangam Literature, Women, Tamil Culture, Social Status, Feminine Dignity, சங்க இலக்கியம், பெண்களின் மாண்பு, தமிழர் சமூக வாழ்க்கை, அகத்திணை, புறத்திணை, பெண் புலவர்கள், பண்பாட்டு மரபு.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க காலம் மிகப்பழமையானதும் சிறப்புமிக்கதுமான காலமாகும். கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 300 வரை உருவான சங்க இலக்கியங்கள் தமிழர் வாழ்க்கை, பண்பாடு மற்றும் சமூக அமைப்புகளை தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கால இலக்கியங்களில் பெண்களின் நிலை உயர்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. பெண்களின் அன்பு, நாணம், அறிவு, தைரியம், பொறுமை மற்றும் நாட்டுப்பற்று போன்ற பண்புகள் சங்கப் பாடல்களில் நுட்பமாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் வெறும் குடும்ப வாழ்க்கைக்குள் மட்டுமே அல்லாது சமூக வாழ்க்கையிலும் முக்கிய பங்காற்றியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்களின் நிலை

சங்க இலக்கியங்கள் பெண்களின் உயர்ந்த சமூக நிலையை எடுத்துரைக்கின்றன. பெண்கள் மரியாதைக்குரியவர்களாகவும் குடும்பத்தின் மையமாகவும் இருந்தனர். பெண்களின் இயல்பான பண்புகளை தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது:

“நாணும் அச்சமும் மடனும் பெண்பாற் குரியது”

(தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்)

இந்த மேற்கோள் பெண்களின் இயல்பான பண்புகளான நாணம், மென்மை மற்றும் பண்பாட்டை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

காதல் வாழ்க்கையில் பெண்களின் மாண்பு

சங்க இலக்கியங்களில் அகத்திணை பாடல்கள் காதல் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டவை. இப்பாடல்களில் தலைவி எனப்படும் பெண் கதாபாத்திரம் முக்கியமான இடம் பெறுகிறது. தலைவி தனது காதலின் உண்மையை பாதுகாக்கும் பண்பாளராக சித்தரிக்கப்படுகிறாள்.

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்”

(குறுந்தொகை – 40)

இந்தப் பாடல் காதலின் தூய்மையையும் பெண்களின் உண்மையான உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

குடும்ப வாழ்க்கையில் பெண்களின் பங்கு

சங்க காலத்தில் பெண்கள் குடும்ப வாழ்க்கையின் மையமாக இருந்தனர். அவர்கள் குடும்பத்தை ஒழுங்காக நடத்தி உறவுகளைப் பேணும் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தனர். புறநானூறு போன்ற நூல்களில் போருக்கு சென்ற கணவரை நினைத்து காத்திருக்கும்

மனைவியின் மனநிலை சித்தரிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் பெண்களின் அன்பு, பொறுமை மற்றும் குடும்பப்பற்றை அறிய முடிகிறது.

வீரத்திலும் தைரியத்திலும் பெண்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் வீரத்திலும் தைரியத்திலும் சிறந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். புறநானூறு பாடல்களில் போரில் உயிர் தியாகம் செய்த மகனைப் பார்த்து தாய் பெருமை கொள்வது போன்ற காட்சிகள் இடம் பெறுகின்றன. இதன் மூலம் பெண்களின் நாட்டுப்பற்று மற்றும் வீர உணர்வு வெளிப்படுகிறது.

கல்வி அறிவு பெற்ற பெண்கள்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்தனர் என்பதை பெண் புலவர்கள் இருந்ததே நிரூபிக்கிறது. அவ்வையார் போன்ற பெண் புலவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்களிப்பு செய்துள்ளனர்.

பெண்களின் சமூக நிலை

சங்க காலத்தில் பெண்கள் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த இடத்தை பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் குடும்பத் தலைவிகளாகவும், அறிவார்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். புறநானூறு நூலில் பெண்கள் தங்கள் கணவர்களின் வீரத்தை பெருமைப்படுத்துபவர்களாகவும், போரில் உயிரிழந்தவர்களின் துணிச்சலை போற்றுகளாகவும் காணப்படுகின்றனர். பெண்கள் அரசியல் மற்றும் சமூக செயல்பாடுகளிலும் பங்கு கொண்டனர். அக இலக்கியங்களில் பெண்களின் மனநிலை மிகவும் அழகாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அகநானூறு மற்றும் குறுந்தொகை ஆகியவற்றில் காதல், பிரிவு, காத்திருப்பு போன்ற உணர்வுகள் பெண்களின் பார்வையில் வெளிப்படுகின்றன. பெண்கள் தங்கள் உணர்வுகளை நேர்மையாக வெளிப்படுத்தும் தன்மை கொண்டவர்கள்.

குடும்ப வாழ்க்கையில் பெண்களின் பங்கு பெண்கள் குடும்பத்தின் மையமாக இருந்தனர். அவர்கள் கணவன், குழந்தைகள் மற்றும் குடும்ப நலனை பாதுகாத்தனர். அவர்கள் பொருளாதாரத்திலும் பங்காற்றினர். விவசாயம், கைத்தொழில் போன்ற துறைகளிலும் பெண்கள் ஈடுபட்டனர்.

வீரம் மற்றும் தியாகம்

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் தைரியசாலிகளாகவும் காணப்படுகின்றனர். புறநானூறு பாடல்களில் கணவரின் வீரமரணத்தை பெருமையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் பெண்கள் பற்றி கூறப்படுகிறது. இது அவர்களின் மன வலிமையையும் சமூக மரியாதையையும் காட்டுகிறது.

அவ்வையார் கூறும் அறநெறி:

“அறம் செய விரும்பு” (ஆத்திசூடி)

இந்த கருத்து பெண்கள் அறநெறி மற்றும் அறிவில் உயர்ந்தவர்களாக இருந்ததை காட்டுகிறது.

சமூக மரியாதை பெற்ற பெண்கள்

சங்க கால சமூகத்தில் பெண்களுக்கு உயர்ந்த மரியாதை அளிக்கப்பட்டது. அவர்களின் கருத்துகள் மற்றும் உணர்வுகள் மதிக்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்களில் தோழி, தாய் போன்ற பெண் பாத்திரங்கள் சமூகத்தில் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. தோழி தலைவி மற்றும் தலைவன் இடையே சமநிலையை ஏற்படுத்தும் முக்கியமான பாத்திரமாகக் காணப்படுகிறது.

தேரியம் மற்றும் தன்னம்பிக்கை

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் தேரியமும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்டவர்களாக சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். அகப்பாடல்களில் தலைவி தன் உணர்வுகளைத் தன்னம்பிக்கையுடன் வெளிப்படுத்துவது காணப்படுகிறது. இது சங்க கால சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சுதந்திரத்தையும் சமூக மதிப்பையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

பெண்களின் பண்பாட்டுப் பங்களிப்பு

சங்க காலத்தில் பெண்கள் கவிஞர்களாகவும் விளங்கினர். ஒளவையார், காக்கைப்பாடினியார், நச்செல்லையார் போன்ற பெண் புலவர்கள் சங்க இலக்கிய வளர்ச்சியில் முக்கியப் பங்கு வகித்துள்ளனர். இவர்கள் இயற்றிய பாடல்கள் பெண்களின் அறிவையும் சமூக சிந்தனையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதன் மூலம் சங்க காலத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வி மற்றும் கலை வளர்ச்சி இருந்தது என்பதை அறியலாம்.

பெண்களின் மனிதநேயம்

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் அன்பு, கருணை, தியாகம் போன்ற மனிதநேய பண்புகளைக் கொண்டவர்களாக சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். காதல், குடும்ப உறவுகள் மற்றும் சமூக உறவுகளில் பெண்களின் உணர்ச்சி நுட்பம் வெளிப்படுகிறது. இது சங்க கால சமூகத்தின் உயர்ந்த பண்பாட்டு நிலையை காட்டுகிறது.

பெண்களின் கற்பும் ஒழுக்கமும்

சங்க காலத்தில் பெண்களின் கற்பு மிக உயர்ந்த பண்பாகக் கருதப்பட்டது. கற்பு என்பது குடும்ப வாழ்க்கையின் அடிப்படை மதிப்பாக இருந்தது. சங்க காலமும் பின்னர்

வந்த தமிழ் இலக்கியங்களும் பெண்களின் கற்பு மற்றும் ஒழுக்கம் குறித்து மிக உயர்ந்த கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவை பெண்களின் தனிப்பட்ட பண்புகளாக மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின் ஒழுக்க அடையாளமாகவும் கருதப்பட்டன.

பெண்களின் கற்பு

தமிழ் இலக்கியங்களில் கற்பு என்பது கணவனுக்கு மட்டுமே உரிய அன்பு, விசுவாசம், மன உறுதி ஆகியவற்றின் தொகுப்பாக விளக்கப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரம் என்னும் காப்பியத்தில் கண்ணகி என்பவர் கற்பின் சின்னமாக விளங்குகிறார். கணவனின் மரணத்திற்குப் பிறகும் அவர் தனது நேர்மையையும் நீதியையும் காக்கும் விதம் கற்பின் உயர்ந்த நிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பெனின்

நண்ணார் அகத்தே பொருள்.”

(திருக்குறள்)

திருக்குறளில் பெண்ணுக்கு மிக உயர்ந்த பண்பு கற்பாகும்; அது இல்லாமல் அவளது சிறப்புகள் அனைத்தும் அர்த்தமற்றதாகும். பெண்களின் கற்பு மிகுந்த புகழுடன் பேசப்படுகிறது. பெண்களின் உயர்ந்த பண்பாக கற்பை நிலைநிறுத்துகிறது. ஒழுக்கம் என்பது வாழ்வியல் நெறி, பண்பு, மரியாதை ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைவு ஆகும். அகநானூறு மற்றும் குறுந்தொகை போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் தங்கள் உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்தி, சமுதாய நெறிகளை மதித்து வாழ்ந்தவர்களாக வர்ணிக்கப்படுகின்றனர். பெண்களின் பேச்சு, நடத்தை, அணிகலன், சமூக உறவு ஆகிய அனைத்திலும் ஒழுக்கம் பிரதிபலிக்கிறது.

குடும்ப வாழ்க்கையில் ஒழுக்கம்

தமிழ் இலக்கியங்களில் குடும்பம் ஒரு அறநெறி மையமாகக் கருதப்படுகிறது. நற்றிணை போன்ற நூல்களில் பெண்கள் கணவன் மீது அன்பும், குடும்ப நலனில் பொறுப்பும் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். கற்பும் ஒழுக்கமும் குடும்ப உறவை வலுப்படுத்தும் அடிப்படை மதிப்புகளாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

பெண்களின் கற்பும் ஒழுக்கமும் அவர்களுக்கு சமூக மரியாதையை அளித்தது. புறநானூற்று நூலில் கணவரின் வீரத்தை மதித்து, அவரின் பெருமையை காக்கும் பெண்கள் உயர்ந்தவர்களாக போற்றப்படுகின்றனர். இது பெண்களின் பண்புகள் சமூகத்தில் எவ்வளவு முக்கியமானவை என்பதை காட்டுகிறது.

கல்வி மற்றும் பண்பாட்டில் தாக்கம்

பெண்களின் ஒழுக்கமும் கற்பும் கல்வி மற்றும் பண்பாட்டிலும் தாக்கம் செலுத்தியது. அவ்வையார் போன்ற பெண் புலவர்கள் அறநெறி, ஒழுக்கம், வாழ்க்கை வழிகாட்டுதல்கள்

ஆகியவற்றை கவிதைகளின் மூலம் வழங்கினர். அவர்கள் சமூகத்திற்கு ஒரு நல்ல முன்மாதிரியாக விளங்கினர். தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண்களின் கற்பும் ஒழுக்கமும் மிக உயர்ந்த பண்புகளாக கருதப்படுகின்றன. இவை பெண்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை மட்டுமல்லாமல், குடும்பம் மற்றும் சமூகத்தின் ஒழுக்கத்தையும் பாதுகாக்கும் அடிப்படை அம்சங்களாக உள்ளன. சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து திருக்குறள் வரை, பெண்களின் கற்பும் ஒழுக்கமும் தமிழர் பண்பாட்டு அடையாளமாகத் திகழ்கிறது.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.”

(திருக்குறள்)

கணவனை தெய்வமாகக் கருதி வாழும் பெண் குடும்பத்திற்கு செழிப்பினை தருவாள். இந்தக் குறள் மனைவியின் ஒழுக்கமும் கணவனை மதிக்கும் பண்பும் சமூகத்தில் உயர்ந்த மதிப்பைப் பெற்றதாகக் காட்டுகிறது.

சிலப்பதிகாரம்

“என் கணவன் குற்றமில்லை”

கண்ணகி தனது கணவனின் நிரபராதத்தைக் காப்பதற்காக போராடுவது, கற்பின் உச்சமாகக் கருதப்படுகிறது

பெண் புலவர்கள் கூறும் ஒழுக்கம்

ஒழுக்கமும் அறமும் வாழ்க்கையின் அடிப்படை என்பதைக் கூறுகிறது. இலக்கிய மேற்கோள்கள் மூலம் தெளிவாக அறியப்படுவது: கற்பு பெண்களின் உயர்ந்த பண்பாகக் கருதப்பட்டது. ஒழுக்கம் வாழ்க்கை நெறியின் அடிப்படை குடும்பமும் சமூகமும் இப்பண்புகளால் நிலைத்தன. திருக்குறள் முதல் சிலப்பதிகாரம் வரை, பெண்களின் கற்பும் ஒழுக்கமும் தமிழர் பண்பாட்டின் மையக் கருத்தாக விளங்குகின்றன.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் பெண்களின் உயர்ந்த நிலையை தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. பெண்கள் அன்பு, பொறுமை, அறிவு, வீரியம் மற்றும் நாட்டுப்பற்று போன்ற பல உயர்ந்த பண்புகளை உடையவர்களாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். காதல் வாழ்க்கை, குடும்ப வாழ்க்கை மற்றும் சமூக வாழ்க்கை ஆகிய அனைத்திலும் பெண்களின் பங்கு முக்கியமானதாக இருந்தது. இதனால் சங்க கால பெண்களின் வாழ்க்கை நெறிகள் இன்றைய சமுதாயத்திற்கும் ஒரு சிறந்த முன்னுதாரணமாக விளங்குகின்றன.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. சு.வே. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய வரலாறு, சென்னை.

2. மு. வரதராசன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சென்னை.
3. ந. சுப்பிரமணியன், சங்க கால சமூக வாழ்க்கை, சென்னை.
4. மா. இராசமாணிக்கனார், தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், சென்னை.
5. தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம்(மூலம் மற்றும் உரை).
6. எட்டுத்தொகை – அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை.

Reference

1. S.V. Subramanian, History of Sangam Literature, Chennai.
2. M. Varadarasan, History of Tamil Literature, Chennai.
3. N. Subramanian, Social Life of the Sangam Period, Chennai.
4. M. Rajamanickanar, Tamil Civilization and Culture, Chennai.
5. Tolkappiyam – Bhattathikaram (Source and Text).
6. Ettutogi – Akananuru, Kurunthokai, Natrinai.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

பாண்டிசெல்வி. மு, “சங்க இலக்கியங்களில் பெண்களின் மாண்பு ” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 6, இதழ் 2, ஏப்ரல் 2026, பக். 1-7

Cite this Article in English

Pandiselvi.M, “Dignity of Women in Sangam Literature” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.6 Issue 2, April 2026, pp. 1-7

நீலகிரி வாழ் பணியரின மக்களின் வேளாண் சார்ந்த புழங்கு பொருட்கள்

Agro-based Dietary products of the Paniyar people of the Nilgiris

பிரஷிலா.சு, மொழித்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும்

அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் -641006

Prashila.S, Department of Languages, Sri Ramakrishna college of Arts & Science,
Coimbatore - 641006

ORCID ID:<https://orcid.org/0009-0008-1238-861>

DOI: [10.5281/zenodo.19727581](https://doi.org/10.5281/zenodo.19727581)

Abstract

Paniyars are significant among the tribal communities living in the Nilgiris. Their livelihood has long depended on agriculture. Before the spread of modern technologies, the Banyan people used their traditional knowledge and local resources to develop unique agricultural tools. This article examines in detail the various plant materials used for agriculture by the Nilgiri Paniyar people, their uses, the methods by which they were made, and their significance in the socio-economic context. The paper discusses the transition from nomadic lifestyle to sustainable agriculture, food crops and farming methods, tools used for ploughing, hoes, hoes, harvesting and weeding tools, irrigation and processing tools, and their status in modern society.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

நீலகிரி மலைப்பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடி சமூகங்களுள் பணியர் இன மக்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களின் வாழ்வாதாரம் நீண்ட காலமாகவே வேளாண்மையைச் சார்ந்துள்ளது. நவீன தொழில்நுட்பங்கள் பரவுவதற்கு முன்பாக, பணியர் மக்கள் தங்கள் பாரம்பரிய அறிவு மற்றும் உள்ளூர் வளங்களைப் பயன்படுத்தி தனித்துவமான வேளாண் கருவிகளை உருவாக்கினர். இக்கட்டுரை, நீலகிரி பணியர் இன மக்களால் வேளாண்மைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு புழங்குப் பொருட்கள், அவற்றின் பயன்பாடுகள், அவை உருவாக்கப்பட்ட முறைகள், மற்றும் சமூகப் பொருளாதாரப் பின்னணியில் அவற்றின் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றை விரிவாக ஆராய்கிறது. நாடோடி வாழ்க்கை முறையிலிருந்து நிலைத்த வேளாண்மைக்கு மாறியது, உணவுப் பயிர்கள் மற்றும் வேளாண் முறைகள், உழவுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கலப்பை, நொகம், மண்வெட்டி போன்ற கருவிகள், அறுவடை மற்றும் களையெடுக்கும் கருவிகள், நீர் இறைத்தல் மற்றும் பதப்படுத்துதல் சார்ந்த கருவிகள், மற்றும் தற்கால சமூகத்தில்

அவற்றின் நிலை குறித்தும் இக்கட்டுரை விவாதிக்கிறது.

Keywords: Nilgiris, Paniyar people, agricultural tools, traditional agriculture, tribal communities, indigenous products, நீலகிரி, பணியர் இன மக்கள், வேளாண் கருவிகள், பாரம்பரிய வேளாண்மை, பழங்குடி சமூகங்கள், புழங்குப் பொருட்கள்.

1. முன்னுரை

நீலகிரி மலைப்பகுதிகள், அதன் புவியியல் தனித்துவத்தாலும், பல்லுயிர் வளத்தாலும் உலக அளவில் அறியப்பட்டவை. இங்குப் பல பழங்குடி சமூகங்கள் வாழ்கின்றன. அவர்களுள் பணியர் இன மக்கள் ஒரு முக்கியப் பிரிவினர். நீண்ட காலமாகவே பணியர் மக்களின் வாழ்வாதாரம் காடு மற்றும் வேளாண்மையைச் சார்ந்தே இருந்துள்ளது. நவீன நாகரிகத்தின் தாக்கங்கள் ஊடுருவுவதற்கு முன்பு, இவர்கள் தங்களின் அன்றாடத் தேவைகளுக்காகவும், வேளாண்மைக்காகவும் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றினர்.

மனிதகுல வரலாற்றில், நாடோடி வேட்டைச் சமூகத்திலிருந்து நிலைத்த வேளாண்மைச் சமூகமாக மாறியது ஒரு பெரும் பாய்ச்சலாகும். பணியர் மக்களும் காலப்போக்கில் இந்த மாற்றத்திற்கு உட்பட்டு, தங்கள் உணவுத் தேவைக்காக நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிரிடத் தொடங்கினர். இந்த வேளாண்மைப் பணிகளுக்காக, அவர்கள் தங்களின் கைகளாலும், கிடைக்கும் உள்ளூர் வளங்களான மரம், இரும்பு, மூங்கில் ஆகியவற்றைக் கொண்டும் பல்வேறு புழங்குப் பொருட்களை உருவாக்கினர். இக்கட்டுரையானது, நீலகிரி பணியர் இன மக்களால் வேளாண்மைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட, இன்றும் ஓரளவு பயன்பாட்டில் உள்ள அல்லது காலப் போக்கில் மறைந்துபோன, புழங்குப் பொருட்களை ஆழமாக ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் வேளாண் வளர்ச்சிக்கும், பணியர் மக்களின் பாரம்பரிய வேளாண்மைக்கும் இடையே சில ஒற்றுமைகளைக் காண முடிகிறது. நிலவளம், நீர்வளம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்து உழவு, நீர் பாய்ச்சுதல், விதை விதைத்தல், நாற்று நடுதல், உரமிடுதல், களையெடுத்தல், பயிரிணைக் காத்தல், அறுவடை செய்தல் போன்ற வேளாண் செயல்பாடுகள் பணியர் இன மக்களிடையேயும் நடைமுறையில் இருந்தன. இந்தப் பணிகளை எளிதாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகள், அவற்றின் வடிவமைப்பு, அவை செயல்பட்ட விதம், மற்றும் அவற்றின் சமூக-கலாச்சார முக்கியத்துவம் ஆகியவை குறித்த விரிவான பார்வையை இக்கட்டுரை வழங்குகிறது.

2. நாடோடி வாழ்க்கையிலிருந்து நிலைத்த வேளாண்மை வரை

மனிதர்கள் நாடோடிகளாக வாழ்ந்த காலகட்டத்தில், இயற்கையில் கிடைக்கும்

காய், கனி, பூஞ்சை மற்றும் வேட்டையாடிய உணவுகளை உட்கொண்டு வாழ்ந்தனர். நீலகிரிப் பகுதிகளிலும் பணியர் மக்கள் ஆரம்ப காலத்தில் வேட்டையாடுபவர்களாகவும், உணவு சேகரிப்பவர்களாகவும் இருந்தனர். ஆனால், ஒரு கட்டத்தில், உணவுப் பற்றாக்குறை, சமூக வளர்ச்சி மற்றும் சூழலியல் காரணிகள் காரணமாக நிலைத்த வாழ்க்கை முறையை நாடத் தொடங்கினர். இந்த மாற்றத்தின் விளைவாக வேளாண்மைத் தொழில் அவர்களின் வாழ்வின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக மாறியது.

சங்க காலத்தில் மக்கள் நிலைத்த வேளாண்மையை மேற்கொண்டது போலவே, பணியர் இன மக்களும் நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிரிட ஆரம்பித்தனர். நெல், தினை, வரகு, உளுந்து, கொள், பயறு, அவரை, எள், கரும்பு, மஞ்சள், பருத்தி போன்ற பல்வேறு பயிர்களைப் பயிரிட்டுள்ளனர். இந்தத் தேர்வு, நீலகிரியின் தட்பவெப்பநிலை மற்றும் மண்ணின் தன்மைக்கு ஏற்றதாக அமைந்தது.

வேளாண்மைத் தொழில் சிறப்பாக நடைபெற, நிலவளமும் நீர்வளமும் முக்கியமானதாகும். பணியர் மக்கள், இயற்கை நீர் ஆதாரங்களைச் சார்ந்து, தங்கள் பயிர்களுக்கு நீர் பாய்ச்சும் முறைகளைக் கண்டறிந்தனர். மண்ணின் தன்மையைப் புரிந்துகொண்டு, எந்த நிலத்தில் எந்தப் பயிரைப் பயிரிடலாம் என்பதைத் தங்கள் அனுபவ அறிவால் உணர்ந்திருந்தனர்.

விவசாயம் செய்வதற்கு உழுதல், நீர் பாய்ச்சுதல், சேறு செய்தல், விதை விதைத்தல், நாற்று நடுதல், உரமிடுதல், பயிரினைக் காத்தல், களையெடுத்தல், அறுவடை செய்தல் போன்ற பல படிநிலைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு படிநிலைக்கும் தனித்துவமான கருவிகள் தேவைப்பட்டன. இந்தத் தேவைகளை நிவர்த்தி செய்ய, பணியர் மக்கள் தங்கள் சூழலில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு கருவிகளை உருவாக்கினர். இந்தக் கருவிகள் வெறும் பொருட்கள் மட்டுமல்ல; அவை பணியர் சமூகத்தின் அறிவையும், உழைப்பையும், வாழ்வியல் தத்துவத்தையும் பிரதிபலித்தன.

3. உழவுக்கான கருவிகள்

வேளாண்மையின் அடிப்படையாக உழவு அமைகிறது. நிலத்தைப் பண்படுத்தி, மண்ணைப் புரட்டிப் போடுவது, பயிர்கள் செழித்து வளர அவசியமான முதல் படியாகும். இதற்காகப் பணியர் இன மக்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பயன்படுத்திய சில முக்கியக் கருவிகள்:

3.1 கலப்பை

கலப்பை, ஏர் உழுவதற்குப் பயன்படும் மிக முக்கியமான கருவியாகும். இரும்பினால் செய்யப்பட்ட கூர்மையான முனைப்பகுதியைக் கொண்டு, நிலத்தில் ஆழமாகப் பாய்ந்து மண்ணைப் புரட்டிப் போடும் திறன் கொண்டது. நீளமான கம்பி

போன்ற அமைப்பு அதன் முன்பகுதியில் காணப்படும். இதன் இருபுறமும் இரு கம்பிகள் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். முன்பகுதியில் உள்ள கம்பியுடன் சப்பட்டையான, வளைந்த இரும்புப் பகுதி ஒன்று பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இதைத்தான் விவசாயி மண்ணில் வைத்து இழுக்கும்போது மண் மேலே கிளம்பும்.

இக்கலப்பையை மரக்கட்டையால் செய்யப்பட்ட ஒரு சட்டகத்தில் இணைத்து, இரு மாடுகளின் கழுத்தில் பூட்டி இழுத்துச் செல்வர். மாடுகள் கலப்பையை இழுத்துச் செல்லும்போது, கூர்மையான இரும்புப் பகுதி மண்ணைப் பிளந்து, மேலே எழும்பும். இது வயலில் வரி வரியான அமைப்புடன் மென்மையான மண்ணை உருவாக்கும். இந்தக் கலப்பையானது பொதுவாக 5 அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும். காய்கறிகள், நெல் போன்ற பயிர்களை நடுவதற்கு முன்பு வயலில் ஏர் உழுவதற்கு இது பயன்படுகிறது. மண் கட்டிகளை உடைத்து, மென்மையான நிலத்தை உருவாக்க ஏர் உழுதல் மிகவும் அவசியம்.

3.2 நொகம்

நொகம் என்பது ஏர் உழுவதற்கு மாடுகளின் கழுத்தில் பூட்டப்படும் ஒரு கருவியாகும். இது பெரும்பாலும் மூங்கிலினால் செய்யப்படுகிறது. காய்ந்த மூங்கிலைக் கொண்டு இதை உருவாக்குவர். மூங்கில் இலகுவானதாகவும், அதே சமயம் உறுதியானதாகவும் இருப்பதால், எருதுகளின் கழுத்தில் அதிக சுமையை ஏற்படுத்தாது. கடினமான மரத்தைப் பயன்படுத்தினால், மாடுகளுக்குச் சிரமம் ஏற்படும், ஏர் இழுப்பதும் கடினமாகிவிடும். மாடுகளின் கழுத்தில் காயம் ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கும் நொகம் உதவுகிறது. நொகம் பொதுவாக 6 அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும். இது மாடுகளின் கழுத்தில் சரியாகப் பொருந்தி, கலப்பையைச் சீராக இழுத்துச் செல்ல உதவும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

3.3 பிரம்பு பலகை

வயலில் நெல் நடுவதற்கு முன்பு, நிலத்தை நன்கு உழுத பிறகு, அதைச் சமன் செய்ய பிரம்பு பலகை பயன்படுத்தப்படுகிறது. நிலத்தைச் சமன் செய்வதன் மூலம், நடப்படும் நாற்றுக்கள் சீராகவும், ஒரே உயரத்திலும் வளரும். மேலும், உரமிடும்போது உரம் அனைத்துப் பயிர்களின் வேர்களுக்கும் ஒரே சீராகச் சென்று சேரும். இதனால் பயிர்கள் செழிப்பாக வளரும். பிரம்பு பலகையானது பொதுவாக 5 அடி நீளமும், 2 அடி அகலமும் கொண்டதாக இருக்கும். இன்றும் சில இடங்களில் வயலைச் சமன் செய்ய இந்தப் பிரம்பு பலகையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இது ஒரு எளிய கருவியாக இருந்தாலும், வேளாண்மையில் இதன் பங்கு முக்கியமானது.

3.4 மழுவு

மழுவு என்பது இரும்பினால் ஆன ஒரு கருவி. கைப்பிடிக்குரிய பகுதி பொதுவாக 4 அடி அகலம் கொண்ட மரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கும். இது மரங்களைத் துளையிடவும், தச்சு வேலைகளில் பொருட்களைத் தட்டவும் பயன்படுகிறது. வேளாண்மையில், இது மரக்கட்டைகளைச் செதுக்கவும், சில சமயங்களில் நிலத்தைப் பண்படுத்தவும், கடினமான வேர்களை அகற்றவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். இதன் இரும்புப் பகுதி கனமானதாக இருக்கும்.

3.5 ஏர்

ஏர் என்பது வயல்களை உழுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு பாரம்பரியக் கருவியாகும். இது பொதுவாக ஒரு வகை மரத்தினால் (நுனாமரம் என்று இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது) செய்யப்பட்டிருக்கும். ஏரைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்பு, மரப்பகுதியை பல மாதங்கள் தண்ணீரில் ஊறவைத்து, அதை உறுதியாக்கி, உழுவதற்கு ஏற்றதாக மாற்றுவர். ஏரின் கீழ்ப்பகுதி பெரும்பாலும் உலோகத்தால் (இரும்பினால்) செய்யப்பட்டிருக்கும். இது நிலத்தில் ஆழமாகப் பாய்ந்து, மண்ணை ஒரே சீராகப் புரட்டிப் போடும் திறன் கொண்டது. வரப்புகள் கட்டி, தண்ணீர் தேங்கியுள்ள வயல்களில் ஏர் ஓட்டுவார்கள். இதுவும் கலப்பையைப் போன்றே உழவுக்குப் பயன்படும் ஒரு முக்கியக் கருவியாகும்.

4. நடவு மற்றும் களையெடுக்கும் கருவிகள்

பயிர்களை நடுவதற்கும், அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கும், தேவையில்லாத களைகளை அகற்றுவதற்கும் பல கருவிகள் பயன்பட்டன.

4.1 மண்வெட்டி (கைக்காட்டு)

மண்வெட்டி, மண்ணைக் கொத்துவதற்கும், செடிகளை நடுவதற்குப் பள்ளங்கள் தோண்டுவதற்கும் பயன்படும் ஒரு பல்துறை கருவியாகும். இது மஞ்சள், இஞ்சி போன்ற கிழங்கு வகைகளைப் பயிரிடும்போது, மேடுகள் (பாத்திகள்) அமைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கைப்பிடி மரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கும், கொத்தும் பகுதி இரும்பினால் ஆன சப்பட்டையான வடிவத்தில் இருக்கும். பாகற்காய், புடலங்காய், அவரைக்காய் போன்ற கொடி வகைகளைப் பயிரிடுவதற்கு முன்பு மேடுகள் அமைப்பதற்கும் மண்வெட்டி பயன்படுத்தப்படுகிறது.

4.2 வாத்து மண்வெட்டி

சாதாரண மண்வெட்டியை விடச் சிறிய நீளமும், வாத்து போன்ற வடிவமும் கொண்ட ஒரு மண்வெட்டி இது. இதன் சிறிய அளவும், வடிவமும் விவசாயத்திற்கு மிகவும்

ஏற்றது. குறிப்பாக, வயல்களில் வாய்க்கால்களை அமைத்து நீர் திறந்து விடுவதற்கும், சிறிய அளவிலான மண்ணை அள்ளுவதற்கும் இது பயன்படுகிறது. மேலும், கட்டிடத் தொழிலில் மணல், சல்லி போன்றவற்றை அள்ளுவதற்கும் இது பயன்பட்டது. இதன் பெயர் வாத்தின் அலகைப் போன்ற வடிவத்தைக் குறிக்கிறது.

4.3 இஸ்முள்

இஸ்முள் என்பது கொத்து முள்ளினைப் போலவே இரும்பினால் ஆன ஒரு கருவி. இது பொதுவாக ஐந்து அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும். இதன் முன்பகுதி கூர்மையானதாக இருக்கும், மேலும் ஐந்து முட்கள் போன்ற அமைப்பைக் கொண்டிருக்கும். தூக்குவதற்குச் சற்று கனமானதாக இருக்கும். இது பெரிய மண் கட்டிகள், சிமெண்ட் கட்டிகள் போன்றவற்றை இடிப்பதற்கும் பயன்படுகிறது. நிலத்தில் இஸ்முளைக் கொண்டு குத்தும்போது, கடினமான மண் கட்டிகள் உடைந்து மாவு போன்று மென்மையாக மாறும். வேளாண்மைக்கு மண் பண்படுத்துவதில் இஸ்முள் ஒரு முக்கியமான கருவியாக இருந்தது.

4.4 குந்தாணி

குந்தாணி என்பது இஞ்சி, மஞ்சள், கிழங்கு போன்றவற்றை பயிரிடுவதற்கு முன்பு, பாத்திகளில் சிறிய குழிகள் தோண்டுவதற்குப் பயன்படுகிறது. இதன் கைப்பிடி மரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கும், சுமார் 4 அடி உயரம் கொண்டது. குழி தோண்டும் கருவிப்பகுதி செவ்வக வடிவம் கொண்ட இரும்பினால் ஆனது. இது கிழங்கு வகைகளை நடுவதற்குத் துல்லியமான குழிகளை உருவாக்க உதவியது.

4.5 கிழங்கு தோண்டும் கருவி

பணியர் மக்கள் காடுகளில் கிழங்குகள் மற்றும் வேர்களைத் தோண்டி எடுப்பதற்காக இக்கருவியைப் பயன்படுத்தினர். காடுகளுக்குச் செல்லும்போது இதை உடன் எடுத்துச் செல்வர். இதன் வடிவம் பொதுவாக 5 அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும். தோண்டும் பகுதி அடிப்பாகத்தில் பட்டையாகவோ அல்லது உருளை வடிவத்திலோ இருக்கும். ஆழமான பகுதிகளில் உள்ள கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுக்க இது வசதியாக இருந்தது. கிழங்கு அதிகமாக வளரும் பருவங்களில், இந்தக் கருவி தினமும் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆபத்து காலங்களில், மிருகங்களிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தற்காப்புக் கருவியாகவும் இதைப் பயன்படுத்தினர்.

4.6 கொத்து முள்

களையெடுப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்படும் கருவிகளில் கொத்து முள் ஒன்றாகும். கள ஆய்வின்போது தங்கராஜ் என்பவரிடம் பேசியதில், மண்வெட்டியால் மண்ணைக் கொத்தி எடுத்த பிறகு, அதில் கிடக்கும் புற்கள், கச்சராக்கள் போன்றவற்றை அகற்றுவதற்கு இது

பயன்படுகிறது என்று தெரிவித்தார். புற்களை அகற்றும் இந்தக் கருவி, முள் போன்று நீளமானதாக இருக்கும். கையில் பிடிக்கும் கைப்பிடி மரத்தினால் செய்யப்பட்டது. சிறிய வடிவில் நீளமானதாக 4 முள்களைக் கொண்டிருக்கும். அடிப்பகுதியில் உள்ள முள் சற்று அகலமானதாகக் காணப்படும். இதைக்கொண்டு நிலத்தை நிரவும்போது, புற்கள், செடிகள், களைகள் போன்றவை சிக்கிக்கொள்ளும். எளிய முறையில் களைகளை எடுக்க இது வசதியுள்ள ஒரு கருவியாகும்.

4.7 கடப்பாரை

கடப்பாரை என்பது நிலத்தைத் தோண்டுவதற்கும், கடினமான பகுதிகளை உடைப்பதற்கும் பயன்படும் கனமான கருவி. இது இரும்பினால் ஆனது. பொதுவாக இரண்டு முதல் நான்கு அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும். இதன் ஒரு முனை கூர்மையாகவும், மறு முனை சப்பட்டையாகவும், சற்று வளைந்த உருளை வடிவத்திலும் இருக்கும். மரங்கள் நடுவதற்குக் குழிகள் தோண்டவும், பந்தல் போடுவதற்கும், முகூர்த்தக்கால் நடுதல் போன்ற பணிகளுக்கும் கடப்பாரை பயன்படுகிறது. தூக்கிச் செல்லும்போது கனமாக இருக்கும்.

4.8 கலக்கட்டை

கலக்கட்டை என்பது சிறிய களையெடுக்கும் கருவியாகும். மிளகாய், முட்டைக்கோஸ், கிழங்கு போன்ற நாற்றுகளைப் பயிரிடும்போது, அவற்றுக்கு அருகே வளரும் சிறிய களைச் செடிகளைப் பறிப்பதற்கு இது பயன்படுகிறது. மண்வெட்டி போன்ற பெரிய கருவிகளைப் பயன்படுத்த முடியாத இடங்களில், இந்தக் கலக்கட்டை உதவியாக இருக்கும். நாற்றுகளின் வேர் பகுதிக்கு அருகே நீர் செல்வதற்கு வசதியாக மண் மென்மையாக்க இது உதவுகிறது. கைப்பிடி மரத்தினால் செய்யப்பட்டதாகவும், வெட்டும் பகுதி கூரிய முனையுடன் கூடிய இரும்பினால் ஆனதாகவும் இருக்கும். சில கலக்கட்டைகளில் முனையின் வடிவத்தில் சிறிய மாற்றங்கள் காணப்படும். கையில் எளிதாகப் பிடித்துச் செயல்பட இது வசதியானது.

5. அறுவடை மற்றும் பதப்படுத்துதல் கருவிகள்

பயிர்கள் விளைந்த பிறகு, அவற்றை அறுவடை செய்வதற்கும், தானியங்களைப் பதப்படுத்துவதற்கும் பல்வேறு கருவிகள் பயன்பட்டன.

5.1 கோடாரி

கோடாரி என்பது மரம் வெட்டுவதற்கும், விறகு உடைப்பதற்கும் பயன்படும் ஒரு கருவி. இது கையில் எடுத்துச் செல்ல ஏற்ற வகையில் அமைந்திருக்கும். கைப்பிடி பொதுவாக 4 அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும், கோடாரியின் இரும்புப் பகுதி சுமார் அரை இன்ச் தடிமன் கொண்டிருக்கும். கைப்பிடி மரக்கட்டையால் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

பெரிய மரக்கட்டைகளைச் சிறிய துண்டுகளாக வெட்ட கோடாரி பயன்படுகிறது. இது கனமானதாகவும், இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து பயன்படுத்தும் வகையிலும் இருக்கும்.

5.2 புல் அரிவாள்

புல் அரிவாள், மெலிதான மரக்கைப்பிடியுடன், நுனிப்பகுதி வளைந்து காணப்படும் ஒரு கருவி. இது வயலில் உள்ள களைகளையும், தேவையற்ற புற்களையும் அறுப்பதற்குப் பயன்படுகிறது. புல்லை இடது கையால் பிடித்து, அரிவாளை வலது கையால் பிடித்து அறுக்கும் வகையில் இது வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். வயல்களில் உள்ள தேவையற்ற புற்களை அகற்றி, பயிர்களுக்குப் போதிய வளர்ச்சி இடத்தை அளிக்க இது உதவுகிறது.

5.3 கதிரறுவாள்

கதிரறுவாள், அறுவடைக்கு மிக முக்கியமான கருவி. இதன் கைப்பிடி மரத்தாலானது, இரும்புப் பகுதி வளைந்து காணப்படும். வளைந்த பகுதியில் பற்கள் போன்ற அமைப்பு இருக்கும். இது கதிர்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து அறுக்கும்போது விரைவாகவும், திறமையாகவும் அறுக்க உதவுகிறது. வயலில் விளைந்த நெற்கதிர்கள் போன்ற பயிர்களை அறுக்க இந்தக் கதிரறுவாள் பயன்படுகிறது.

5.4 இரும்புக் கொடுவாள்

இரும்புக் கொடுவாள் என்பது அரை அடி நீள கைப்பிடியும், வளைவான மேல்பகுதியும் கொண்ட இரும்புக் கருவி. புதர்ச்செடிகளை வெட்டவும், சோளம் அறுவடை செய்யவும், முட்கள் மற்றும் இதர தேவையற்ற செடிகளை அகற்றவும் இது பயன்படுகிறது.

5.5 அரம்

அரம் என்பது கத்திகள், அரிவாள்கள் போன்ற வெட்டும் கருவிகளைக் கூர்மையாக்கப் பயன்படும் ஒரு கருவி. இதன் முன்பகுதி கூர்மையானதாக இருக்கும். கையில் பிடிக்கும் கைப்பிடி சிறியதாகவும், கூர்மையாக்கும் பகுதி நீளமாகவும் இருக்கும். வேளாண் கருவிகளின் கூர்மையைப் பராமரிக்க அரம் இன்றியமையாதது.

5.6 சுத்தியல்

சுத்தியல் என்பது வேளாண்மையிலும், பொதுவாகவும் பயன்படும் ஒரு கருவி. இதில் பெரிய சுத்தியல், சிறிய சுத்தியல் எனப் பல வகைகள் உண்டு. ஆணி பிடுங்குவதற்கும், ஆசாரிகள் வேலை செய்வதற்கும், கல்லுடைப்பதற்கும், சம்மட்டி போன்ற வகைகளும் உண்டு. ஆணி பிடுங்கும் சுத்தி சிறியதாக இருக்கும். கல்லுடைக்கும் சுத்தி அல்லது சம்மட்டி, பிடியோடு சேர்த்து 4 அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும். கல்லுடைப்பதற்கும், கட்டிடங்களில் கான்கிரீட்டை உடைப்பதற்கும் இது

பயன்படுகிறது. இவை கனமானதாக இருக்கும். வேளாண் நிலங்களில் கடினமான கற்களை அகற்ற இது பயன்பட்டிருக்கலாம்.

5.7 கொக்கிக்குச்சி

கொக்கிக்குச்சி என்பது அறுவடை செய்த புற்களை அல்லது வக்கியல் புற்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து கோர்த்து வைக்கப் பயன்படும் ஒரு மூங்கில் குச்சி. இது நான்கு முதல் ஐந்து அடி நீளம் கொண்டதாகவும், மெல்லியதாகவும் இருக்கும். குச்சியின் அடிப்பாகத்தில் கொக்கி போன்ற அமைப்புடன் காணப்படும். தனித்தனியாகக் கிடக்கும் புற்களை ஒன்றாகச் சேர்க்க இந்த குச்சி உதவுகிறது. எளிதில் தூக்கிப் பிடித்து இழுப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்திருக்கும். இன்றும் இந்தக் குச்சி பயன்பாட்டில் உள்ளது.

5.8 மருந்தடிக்கும் இயந்திரம்

செடிகளுக்கும், காய்கறிகளுக்கும் பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு மருந்தடிக்கும் இயந்திரம் பயன்படுகிறது. இதில் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு அடிக்கும் வசதியுடன் கூடிய இயந்திரங்கள் இருந்தன. நீண்ட குச்சி போன்ற அமைப்பின் மூலம் மருந்தைச் செடிகளின் அனைத்து பாகங்களுக்கும் செலுத்த முடியும். மருந்தினை ஊற்றும் பாகம் சதுர வடிவிலும், மருந்து வெளிவருவதற்குக் கம்பி போன்ற அமைப்பு இடதுபுறம் அழுத்தும்படியும் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். நீல நிறத்தில் இருக்கும் இந்த இயந்திரம், பயிர்களைப் பூச்சிகளிடமிருந்து பாதுகாக்க அவசியமானது.

5.9 ரம்பம்

ரம்பம் என்பது மரங்களை அறுப்பதற்குப் பயன்படும் கருவி. இது ஒருவரால் மட்டும் பிடித்து அறுப்பதற்கு ஏற்ற வகையிலும், அல்லது இருவர் இணைந்து இரு பக்கமும் பிடித்து இழுத்து அறுக்கும் வகையிலும் அமைந்திருக்கும். சிறிய ரம்பம் மூன்று அடி நீளம் கொண்டது, தட்டையாகவும், அறுக்கும் பகுதி முள் போன்ற அமைப்பையும் கொண்டிருக்கும். இருவர் இணைந்து அறுக்கும் ரம்பத்திற்கு இரு பக்கங்களிலும் கைப் பிடிப்பதற்கு வளையங்கள் இருக்கும். இது மரங்களை விரைவாகத் துண்டுகளாக வெட்ட உதவுகிறது. ரம்பம் இரும்பினால் ஆனது.

5.10 சால்

சால் என்பது கிணற்றிலிருந்து நீரை மேலே இறைப்பதற்குப் பயன்படும் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட ஒரு கருவி. சிறிய அட்டி வடிவத்தில் இருக்கும் இது, அதிக கொள்ளளவு கொண்டதாக இருக்கும். கப்பி மற்றும் கயிற்றுடன் இணைத்துப் பயன்படுத்தி, கிணற்றிலிருந்து நீரை வெளியேற்ற இது உதவியது.

5.11 பூவாளி

சிறு நாற்றுக்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவதற்குப் பயன்படும் கருவி பூவாளி. கையில் பிடிப்பதற்கு ஒரு கைப்பிடியும், உருளை வடிவப் பாத்திரமும், நீளமான வாய்ப் பகுதியும் கொண்டிருக்கும். வாய்ப் பகுதியில் சிறுசிறு துளைகள் இருக்கும், அதன் வழியே நீர் மெதுவாக வெளியேறும். கத்தரி, மிளகாய், பாகற்காய் போன்ற நாற்றுக்களைச் சிறிய பாக்கெட்டுகளில் வளர்க்கும்போது, அவற்றுக்கு நீர் ஊற்ற இது பயன்படுகிறது. வெள்ளி நிறத்தில் காணப்படும் இந்தப் பூவாளி, எளிதாகத் தூக்கிச் சென்று நீர் ஊற்ற வசதியாக இருக்கும்.

6. நீர் இறைத்தல் மற்றும் போக்குவரத்து கருவிகள்

நீர் இறைத்தலும், விளை பொருட்களை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்ற இடத்திற்கு கொண்டு செல்வதும் வேளாண்மையின் அத்தியாவசிய அம்சங்கள்.

6.1 மண்ணெண்ணெய் மோட்டார்

மின்சாரம் இல்லாத காலங்களில் விவசாயத்திற்குத் தேவையான நீரை இறைக்க மண்ணெண்ணெய் மோட்டார் பயன்பட்டது. இது இரும்பினால் ஆனது. மண்ணெண்ணெய் ஊற்றுவதற்கு மேலே ஒரு பகுதி இருக்கும். தண்ணீர் வெளியே வருவதற்கு நீளமான இரும்பு வளையம் போன்ற பகுதி காணப்படும். செவ்வக வடிவத்தில் இருக்கும் இந்த மோட்டார், எளிமையான முறையில் பயன்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. கிணறுகளிலிருந்து நீரை இறைக்க இது உதவியது.

6.2 மசால் மோட்டார்

மசால் மோட்டார் என்பதும் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் இறைக்கப் பயன்படும் ஒரு மோட்டார் ஆகும். மண்ணெண்ணெய் மோட்டார் வருவதற்கு முன்பு, பெரும்பாலும் இந்த மசால் மோட்டாரே பயன்பாட்டில் இருந்தது. இதுவும் மின்சாரம் இல்லாத காலங்களில் பெரும் உதவியாக இருந்தது. கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் வெளிவருவதற்கு ஒரு குழாய் அமைப்பு கொண்டிருக்கும்.

6.3 நெல் நிரவும் பலகை

அறுவடை செய்யப்பட்ட நெல்களைக் காய வைக்கும்போது, அவற்றைச் சீராகப் பரப்பி விடுவதற்கு நெல் நிரவும் பலகை பயன்படுகிறது. இது செவ்வக வடிவ மரப்பலகையாகும். கைப்பிடி மரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கும், பொதுவாக மூன்று அடி நீளம் கொண்டது. வேகவைத்த நெல்களை அரிசியாக மாற்றுவதற்கும், அவற்றைக் காய வைக்கும்போது பரப்பி விடுவதற்கும் இது உதவுகிறது.

6.4 கப்பி

கப்பி என்பது கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைப்பதற்கோ அல்லது ஏற்றம் இறைப்பதற்கோ பயன்படும் ஒரு கருவி. வேளாண்மைக்குத் தேவையான நீரைக் கிணற்றிலிருந்து எடுக்க, கப்பியில் கயிற்றைக் கட்டி, வாளியுடன் இணைத்து நீர் இறைத்தனர். விவசாயத்திற்கும், அன்றாட வீட்டுத் தேவைக்கும் நீர் இறைக்க இது முக்கியமாகப் பயன்பட்டது.

6.5 வாளி

வாளி என்பது நீர் இறைப்பதற்காகப் பயன்படும் ஒரு பொதுவான கருவி. கிணறுகளிலிருந்து நீர் இறைத்தெடுக்க இது பயன்படுகிறது. உருளை வடிவத்தில் இருக்கும் வாளி, கையில் பிடிப்பதற்கு ஒரு கைப்பிடியைக் கொண்டிருக்கும். இது கப்பியுடன் இணைத்துப் பயன்படுத்தப்படும் முக்கிய கருவி.

6.6 நெல் வேகவைக்கும் அண்டா

நெல்லை அரிசியாக மாற்றுவதற்கு முன்பு, அதை வேகவைக்க நெல் வேகவைக்கும் அண்டா பயன்படுகிறது. இது பெரிய உருளை வடிவப் பாத்திரம். பத்து அல்லது பதினைந்து கிலோ நெல்களை இந்த அண்டாவினுள் போட்டு வேக வைக்கலாம். இது நெல்லைப் பதப்படுத்தும் செயல்பாட்டின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக இருந்தது.

6.7 செக்கு

செக்கு என்பது கற்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் ஒரு கருவி. இதன் உயரம் பொதுவாக 2 அடியாகவும், நடுவில் இருக்கும் குழியின் குறுக்களவு $\frac{1}{4}$ அடியாகவும் இருக்கும். இது பருத்திக் கொட்டையை அரைப்பதற்கும், அனைத்து வகையான தானியங்களை அரைப்பதற்கும் பயன்படுகிறது. எண்ணெய் ஆட்டுவதற்குப் பெரும்பாலும் செக்கு பயன்பட்டது. பணியர் மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான எண்ணெய் மற்றும் மாவுப் பொருட்களைத் தயாரிக்க இதைப் பயன்படுத்தினர்.

6.8 வீச்சு முறம்

வீச்சு முறம் என்பது அறுவடை செய்யப்பட்ட நெல்களை, அவற்றின் உமியிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப் பயன்படும் ஒரு கருவி. நாம் அரிசி புடைக்கும் முறத்தை விட இது நீளமாகவும், பெரியதாகவும் இருக்கும். நெல்லை வீச்சு முறத்தில் போட்டு வீசும்போது, நெல் தனியாகவும், உமி தனியாகவும் பிரிந்து செல்லும். இந்த முறம் பொதுவாக 3 அல்லது 4 அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கும். வீசுவதற்கு ஏற்ற வகையில் மேல்புறம் கையில் பிடிப்பதற்கு வளைந்த அமைப்புடன் இருக்கும். இது நீண்டதாகவும், ஓரளவு அகலம் கொண்டதாகவும் இருக்கும். நெல்களைத் தூய்மைப்படுத்த இது

இன்றியமையாத கருவியாகும்.

6.9 நெல்லை கொட்டி வைக்கும் நருது

இது பணியர் இன மக்கள் நெல்லைக் கொட்டி வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் ஒரு அமைப்பு. மூங்கிலை சிறுதுண்டுகளாக வெட்டி, அவற்றைப் பின்னி அல்லது அடுக்கடுக்காக இணைத்து இந்த நருதை உருவாக்குவர். இது பொதுவாக 8 முதல் 10 அடி வரை நீளம் கொண்டதாகவும், உருளை வடிவ அமைப்பிலும் இருக்கும். இது நெல் சேமிப்பிற்கான ஒரு பாதுகாப்பான இடமாகச் செயல்பட்டது. ஒவ்வொரு விவசாயி வீட்டிலும் இது காணப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

6.10 சணல் கயிறு

சணல் கயிறு என்பது மூட்டைகளைக் கட்டுவதற்கும், தைப்பதற்கும் பயன்படும் ஒரு பொருள். விளைந்த தானியங்களை அல்லது பிற பொருட்களை மூட்டைகளாகக் கட்டி எடுத்துச் செல்லவும், பாதுகாப்பாக வைக்கவும் இது உதவியது.

6.11 கோணி ஊசி

கோணி ஊசி என்பது சாக்கைத் தைப்பதற்குப் பயன்படும் இரும்புக் கம்பியால் செய்யப்பட்ட ஒரு ஊசி. இது பொதுவாக அரை அடி நீளம் கொண்டது. இதன் நுனிப்பகுதி கூர்மையாகவும், அடிப்பகுதியில் சணல் கோர்ப்பதற்குக் சிறிய துவாரமும் கொண்டிருக்கும். தென்னங்கீற்றுக்களைக் கிழிக்கவும் இது பயன்பட்டது. அறுவடை செய்த பொருட்களைச் சாக்குகளில் தைக்க இது அவசியமானது.

6.12 குத்து ஊசி

குத்து ஊசி என்பது விளைபொருட்கள் நிறைந்த மூட்டைகளைத் தூக்குவதற்குப் பயன்படும் கருவி. இதன் கைப்பிடி மரத்தால் ஆனது. மேல் பகுதி சிறியதாகவும், இரும்புக் கம்பியால் வளைக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கும். இதன் நுனிப்பகுதிகள் நன்கு கூர்மையானதாக இருக்கும். கனமான மூட்டைகளைக் கையால் தூக்கும்போது கை நழுவி விழக்கூடும். இதைத் தடுப்பதற்கு, இந்த ஊசியை மூட்டையின் மேல்பகுதியில் குத்தி, அதன் மூலம் மூட்டையைத் தூக்குவார்கள். இது மூட்டைகளைத் தூக்கிச் செல்லும் சிரமத்தைக் குறைத்தது.

6.13 வாழை நார்

வாழை நார் என்பது வயலில் உள்ள சிறிய நாற்றுக்களைச் சிறிய கட்டுகளாகக் கட்டப் பயன்படுகிறது. இது நாற்றுக்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லும்போது சேதமடையாமல் பாதுகாக்க உதவுகிறது.

6.14 குச்சி

குச்சி என்பது பெரிய மரக்குச்சியாகும். வயல்களில் விளைந்த பயிர்களைப் பறவைகள், ஆடு, மாடுகள் போன்ற கால்நடைகளிடமிருந்து விரட்ட இது பயன்படுகிறது. வைக்கோல்களைக் குவிப்பதற்கும் குச்சி பயன்படும். இரவு நேரங்களில் வயல்களைப் பாதுகாக்க, இந்தக் குச்சியை எடுத்துச் செல்வார்கள். இன்றும் கிராமப்புறங்களில் இந்தக் குச்சி பயன்பாட்டில் உள்ளது. இந்தக் குச்சி பொதுவாக 3 அடி நீளம் கொண்டதாகவும், தட்டையாகவும், உருண்டை வடிவமாகவும் இருக்கும்.

6.15 கூடைகள்

பணியர் மக்கள் பெரும்பாலும் மூங்கிலினால் வேயப்பட்ட கூடைகளைப் பயன்படுத்தினர். விவசாயத்திற்கும், நெல், கம்பு, சோளம் போன்ற தானியங்களைப் போட்டு வைப்பதற்கும் இவை பயன்பட்டன. மூங்கிலைச் சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டி, பின்பு அவற்றைப் பின்னி கூடைகளாக உருவாக்கினர். வீடுகளில் அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் கூடைகள் பயன்பட்டன. விளைபொருட்களைச் சேகரிக்கவும், கொண்டு செல்லவும் கூடைகள் அவசியமாக இருந்தன.

6.16 சாணிக்கூடை

சாணிக்கூடை என்பது சாணிகளையும், எருவினையும் அள்ளுவதற்குப் பயன்படும் ஒரு கூடை. இதன் அடிப்பகுதி தட்டையாகவும், நீளம் குறைவாகவும் இருக்கும். விளைபயிர்களுக்கு உரமிடுவதற்கு இந்த சாணிக்கூடை பயன்படுகிறது. இது சாணத்தை எடுத்துச் செல்வதற்கும், வயல்களில் தூவுவதற்கும் வசதியாக வடிவமைக்கப்பட்டது.

6.17 சாணம்

சாணம் என்பது பயிர்களுக்கு முக்கியமான இயற்கை உரம். மாட்டுச்சாணத்தைப் போடுவதால் விளைச்சல் நன்கு உண்டாகும். பச்சையாகவும் அல்லது காயவைத்தும் செடிகளுக்கு இடலாம். அவரை, துவரை, வெண்டை, பாகற்காய், புடலங்காய் போன்ற பயிர்களுக்குச் சாணத்தைப் போடும்போது அதிக விளைச்சல் கிடைக்கும். காய்கறிகள் இயற்கைக் குணம் கொண்டதாகவும், சாப்பிடுபவர்களுக்கு எந்தவித பாதிப்பையும் தராததாகவும் இருக்கும். கிராமப்புறங்களில் இன்றும் மாட்டுச்சாணத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இருப்பினும், காலமாற்றத்தால் யூரியா, பொட்டாசியம், பாஸ்பரஸ் போன்ற இரசாயன உரங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவை விளைபொருட்களின் தரத்தைக் குறைத்து, உடல்நல பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும் என்பது பரவலான கருத்து.

6.18 வேலிகள்

நிலங்களில் பயிர்களைப் பாதுகாப்பாக விளைவிக்க மரங்கள், செடிகள் அல்லது

மூங்கில் தட்டிகளால் ஆன வேலிகள் அமைக்கப்பட்டன. காய்கறித் தோட்டங்கள் அமைக்கும் போதும் வேலிகள் போடப்பட்டன. கிராமப்புறங்களில் படல்கள் (மரக்கதவுகள்) மற்றும் மூங்கில் தட்டிகள் வேலிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், இப்போதெல்லாம் முள்வேலிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. கீற்றுத் தடுப்பு மூங்கில் தட்டிகளின் பயன்பாடு குறைந்து வருகிறது. கிராமங்களில் வீட்டுத் திண்ணையை மறைக்க மூங்கில் தட்டிகள் பயன்பட்டன. இந்த வேலிகள், பயிர்களை விலங்குகள் மற்றும் பிற அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து பாதுகாக்க அவசியமாக இருந்தன.

6.19 சும்மாடு

சும்மாடு என்பது விவசாயப் பொருட்கள் மற்றும் பிற பொருட்களைத் தலையில் வைத்துச் சுமக்கப் பயன்படும் ஒரு சுருள் வடிவ அமைப்பு. அதிக பொருட்கள், மூட்டைகள், விறகுகள், நாற்றுக்கள், தண்ணீர் குடம், வைக்கோல்கள், பெட்டிகள் போன்றவற்றைத் தலையில் வைத்துச் சுமக்க சும்மாடு பயன்படுகிறது. இது தலையில் வைக்கும் சுமையின் அழுத்தத்தைக் குறைத்து, எளிதாகப் பொருட்களைச் சுமக்க உதவுகிறது.

முடிவுரை

நீலகிரி வாழ் பணியர் இன மக்களின் வேளாண் சார்ந்த புழங்குப் பொருட்கள், அவர்களின் வாழ்வியல், சுற்றுச்சூழல் அறிவு, மற்றும் கடின உழைப்பு ஆகியவற்றின் பிரதிபலிப்பாகும். நாடோடி வாழ்க்கையிலிருந்து நிலைத்த வேளாண்மைக்கு மாறியது, அவர்களின் சமூக மற்றும் பொருளாதார அமைப்பில் ஒரு முக்கிய மைல்கல்லாக அமைந்தது. கலப்பை, நொகம், மண்வெட்டி போன்ற உழவுக் கருவிகள் முதல், கதிரறுவாள், வீச்சுமுறம் போன்ற அறுவடை மற்றும் பதப்படுத்துதல் கருவிகள் வரை, ஒவ்வொரு புழங்குப் பொருளும் பணியர் மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் ஒரு குறிப்பிட்ட தேவையை பூர்த்தி செய்தன.

இந்தக் கருவிகள், உள்ளூரில் கிடைத்த இயற்கை வளங்களான மரம், மூங்கில், இரும்பு போன்றவற்றைக் கொண்டு, அவர்களின் அனுபவ அறிவால் உருவாக்கப்பட்டவை. அவை எளிமையான வடிவமைப்பைக் கொண்டிருந்தாலும், செயல்படும் திறனில் மிகச் சிறந்தவையாக இருந்தன. குறிப்பாக, பூவாளி, சால் போன்ற நீர் இறைத்தல் கருவிகளும், சணல் கயிறு, கோணி ஊசி, குத்து ஊசி போன்ற போக்குவரத்து மற்றும் சேமிப்புத் துணைக்கருவிகளும் அவர்களின் வேளாண் செயல்பாடுகளை எளிதாக்கின. மேலும், மாட்டுச் சாணம் போன்ற இயற்கை உரங்களின் பயன்பாடு, சூழலியல் சமநிலையையும், விளைபொருட்களின் தரத்தையும் பாதுகாத்தது.

நவீனமயமாக்கல் மற்றும் தொழில்மயமாக்கல் காரணமாக, பணியர் மக்களின் பாரம்பரிய வேளாண் முறைகள் மற்றும் கருவிகள் பல காலப்போக்கில் மறைந்து வருகின்றன. டிராக்டர்கள், இயந்திர உழவுப் பம்புகள், இரசாயன உரங்கள் மற்றும்

பூச்சிக்கொல்லிகள் போன்றவை பாரம்பரிய முறைகளுக்கு மாற்றாக வந்துவிட்டன. இதன் விளைவாக, பாரம்பரிய வேளாண் கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் கலைஞர்களும், அவற்றைப் பற்றிய அறிவும் குறைந்து வருகின்றன.

இன்றைய சூழலில், இந்தப் பாரம்பரிய அறிவையும், கருவிகளையும் ஆவணப்படுத்துவதும், பாதுகாப்பதும் மிகவும் அவசியமாகும். இவை வெறும் வேளாண் கருவிகள் மட்டுமல்ல; அவை ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சார அடையாளமாகவும், சூழலியல் ரீதியாக நிலையான வேளாண்மையின் ஒரு பாடமாகவும் திகழ்கின்றன. பணியர் மக்களின் இந்தப் பாரம்பரியப் புழங்குப் பொருட்கள், எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்குப் பயிர் விளைவிப்பதற்கான எளிய, இயற்கை வழிகளைப் பற்றிய நுண்ணறிவுகளை வழங்குகின்றன. இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை, பணியர் இன மக்களின் வேளாண் பாரம்பரியம் குறித்த ஒரு சிறிய பதிவாக அமையும் என்று நம்புகிறோம்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. மக்கள் வாழ்வில் மந்திரச் சடங்குகள், ஞானசேகரன். தே, 2009,நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098.
2. கொங்குநாட்டு நாட்டுப்புற தெய்வவழிபாடு, ஞானசேகரன். தே, 2002, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, ஆசிரியர் குடியிருப்பு, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை – 641 046.
3. மந்திரவாதமும் போலித்தனங்களும், ஞானசேகரன். தே, 2018,நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098,
4. பண்பாட்டு மானுடவியல், பக்தவத்சல பாரதி ,அடையாள பதிப்பகம், 2018,1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாநத்தம், திருச்சி – 10,
5. தமிழகப் பழங்குடிகள், பக்தவத்சல பாரதி, அடையாள பதிப்பகம், 2017, 1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாநத்தம், திருச்சி – 10,

References

1. Kongunaatu Naatupura Deivavazhipaadu.Gnasekaran.T,2002,New Senchury Book House.Pvt 41-P, Aasiriyar Kudiyirupu, Bharathiar University, Covai-641046.
2. Makkal Vaalvil Manthirach Sadangugal, Gnasekaran.T, 2009, New Senchury Book House.Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.
3. Manthiravathamum Polithanangalum Gnasekaran.T, 2018, New Senchury Book House.Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.

4. Panpaatu Maanudaviyal, Bakthavachala Barathi, Adayala Pathipa-gam, 2018, 1205/1, Karupur Saalai, Puthantham, Trichy – 10
5. Tamilaga Palangudigal, Bakthavachala Barathi, Adayala Pathipa-gam, 2018, 1205/1, Karupur Saalai, Puthantham, Trichy – 10

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

பிரஷிலா.சு, “நீலகிரி வாழ் பணியரின மக்களின் வேளாண் சார்ந்த புழங்கு பொருட்கள் ” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 6, இதழ் 2, ஏப்ரல் 2026, பக். 8-23

Cite this Article in English

Prashila.S, “Agro-based Dietary products of the Paniyar people of the Nilgiris” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.6 Issue 2, April 2026, pp. 8-23

தமிழ்விடு தூது நூலில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்

Sociological Thoughts in Tamil Vidhu Thuthu

சிவபாலன். ம, தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
கோயம்புத்தூர்- 641 006

Sivabalan.M, Department of Tamil, Sri Ramakrishna College of Arts and Science,
Coimbatore – 641 006

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3976-7706>

DOI: [10.5281/zenodo.19727693](https://doi.org/10.5281/zenodo.19727693)

Abstract

The Dudu texts occupy a special place in Tamil literature. Among these, 'Tamilvidu Dhootu' is a remarkable book, in which a heroine who falls in love with Madurai's Chokkanatha sings about Tamil. The book meticulously records many dimensions of the society of the time, particularly education, art, politics, economic status, ways of life, beliefs and social systems. This research paper examines in detail the sociological ideas embodied in Tamilvidu Dhootu. It examines how the book reflects not only the glories of the Tamil language, but also the day-to-day life of the community, values, social discrimination and ideas about social cohesion. It also explores how social perspectives are embedded in the prophetic literary tradition, revealing the book's contribution to social studies across time.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியத்தில் தூது நூல்கள் ஒரு தனிச்சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள், மதுரையின் சொக்கநாதர் மீது காதல் கொண்ட ஒரு தலைவி, தமிழைத் தூதுவிட்டுப் பாடுவதாக அமைந்த 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நூலாகும். இந்நூல், அக்கால சமூகத்தின் பல பரிமாணங்களை, குறிப்பாக கல்வி, கலை, அரசியல், பொருளாதார நிலை, வாழ்வியல் முறைகள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் சமூக அமைப்புகள் போன்றவற்றை நுட்பமாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை, தமிழ்விடு தூது நூலில் பொதிந்துள்ள சமூகவியல் சிந்தனைகளை விரிவாக ஆராய்கிறது. தமிழ் மொழியின் பெருமைகளை மட்டுமல்லாது, சமூகத்தின் அன்றாட வாழ்க்கை, மதிப்பீடுகள், சமூகப் பாகுபாடுகள் மற்றும் சமூக ஒருமைப்பாடு குறித்த கருத்துக்களையும் இந்நூல் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது என்பதைத் திறனாய்வு செய்கிறது. மேலும், தூது இலக்கிய மரபில் சமூகப் பார்வைகள் எவ்வாறு இணைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும்

கண்டறிந்து, காலம்தோறும் சமூக ஆய்வுகளுக்கு இந்நூல் அளிக்கும் பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

Keywords: Tamilvidu Dhootu, Sociological Thoughts, Dhootu Literature, Bhakti Literature, Chokanatha of Madurai, Tamil Literature, Social Culture, Sangha Literature, தமிழ்விடு தூது, சமூகவியல் சிந்தனைகள், தூது இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், மதுரைச் சொக்கநாதர், தமிழ் இலக்கியம், சமூகப் பண்பாடு, சங்க இலக்கியம்.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, காலந்தோறும் சமூக மாற்றங்களையும், மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும், பண்பாட்டுப் பரிணாமங்களையும் பதிவு செய்யும் ஒரு கண்ணாடி போன்றது. சங்க இலக்கியம் முதல் பக்தி இலக்கியம், சிற்றிலக்கியங்கள் வரை ஒவ்வொரு இலக்கியப் படைப்பும் தனது காலத்தின் சமூகப் பிரதிபலிப்பாகவே விளங்குகின்றது. இந்த வரிசையில், சிற்றிலக்கிய வகைகளில் ஒன்றான தூது இலக்கியம், ஒரு பொருளை அல்லது ஒருவரைத் தூதுவிட்டுத் தன் கருத்தைச் சொல்லும் உத்தியைக் கொண்டது. இவற்றுள், மதுரையில் எழுந்த 'தமிழ்விடு தூது' தனிச்சிறப்பு மிக்க ஒரு நூலாகப் போற்றப்படுகிறது. இது வெறும் இலக்கிய நயம் வாய்ந்த ஒரு படைப்பு மட்டுமல்லாமல், பக்தி இலக்கிய மரபில் சமூகத்தின் ஆழமான சிந்தனைகளையும், நுட்பமான பார்வைகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு காவியமாகும்.

'தமிழ்விடு தூது', தமிழைத் தூதுவிட்டு, இறைவனான சொக்கநாதர் மீது கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்தும் ஒரு தலைவியின் பாசுரங்களாக அமைந்திருந்தாலும், அதன் உள்ளார்ந்த கருப்பொருள் அக்கால (17-18 ஆம் நூற்றாண்டுகள் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்) சமூகத்தின் பல அடுக்குகளை வெளிப்படுத்துகிறது. கல்வி முறை, கலை வடிவங்கள், மக்களின் நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டு முறைகள், சமுதாயப் பிரிவுகள், பொருளாதார நிலை, மற்றும் நீதிநெறிகள் போன்ற பல சமூகவியல் கூறுகள் இந்நூலில் விரவிக் கிடக்கின்றன.

இக்கட்டுரை, 'தமிழ்விடு தூது' நூலில் உள்ள சமூகவியல் சிந்தனைகளை விரிவாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்துகிறது. குறிப்பாக, தமிழ்மொழியின் பெருமைகள் எவ்வாறு சமூகப் பெருமைகளுடன் இணைத்துப் பேசப்படுகின்றன என்பதையும், சமுதாயத்தின் பன்மைத்தன்மை, சமூகத் தொடர்புகள், அதிகார அமைப்புகள், பண்பாட்டு விழுமியங்கள் மற்றும் சமூக அறங்கள் ஆகியவை எவ்வாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் ஆராய்கிறது. இதன் மூலம், தமிழ்விடு தூது வெறும் தூது இலக்கியமாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு சமூகவியல் ஆவணமாகவும் எவ்வாறு திகழ்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துவதே இந்த ஆய்வின் முதன்மை நோக்கம்.

தமிழ்விடு தூதில் தமிழ்மொழியின் சமூகப் பெருமை

'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கியமாகத் தோன்றினாலும், அதன் மையக்கருத்து தமிழ்மொழியே. தலைவி தன் காதலைத் தெரிவிக்கத் தமிழைத் தூது விடுவதன் மூலம், தமிழ்மொழியின் பழைமை, வளம், செழுமை, ஆற்றல் ஆகியவற்றை அடுக்கடுக்காகப் பாராட்டிப் பேசுகிறாள். இந்தப் பாராட்டுக்கள் வெறும் மொழி சார்ந்தவையாக மட்டும் அமையாமல், அக்காலச் சமூகத்தின் பார்வையில் தமிழ்மொழி எவ்வாறு சமூகப் பெருமையோடும், வாழ்வியல் அடையாளத்தோடும் பிணைந்திருந்தது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நூலின் பெரும் பகுதி தமிழைப் போற்றிப் புகழவே செலவிடப்பட்டுள்ளது. தலைவி தமிழைப் பல அடைமொழிகளால் அழைத்துப் பெருமைப்படுத்துகிறாள். இவை தமிழை ஒரு வெறும் கருவியாகப் பார்க்காமல், சமூகத்தின் உயிர்மூச்சாகவும், தெய்விகத் தன்மையுடையதாகவும், ஞானத்தின் களஞ்சியமாகவும் போற்றப்பட்டதைக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, தமிழ்மொழிக்குத் தேவ மொழியின் அந்தஸ்தை அளிக்கும் 'தேவபாஷை', 'கனகபாஷை' (பொன்மொழி) போன்ற அடைமொழிகள், அது சாதாரண மனிதர்களால் மட்டும் பேசப்படும் மொழியல்ல, தெய்வங்களும் போற்றும் மொழி என்ற சமூக நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன. 'கவிநடை', 'செவிநடை' போன்ற அடைமொழிகள் தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமையையும், இசைத்தன்மையையும் குறிக்கின்றன. தமிழ் வெறும் எழுது மொழி மட்டுமல்ல, காதுகளுக்கு இன்பம் தரும் இசை மொழியும் கூட என்பதை சமூகம் உணர்ந்திருந்தது. 'முத்தமிழ்' (இயல், இசை, நாடகம்) என மூவகைத் தமிழிலும் உள்ள பரந்துபட்ட அறிவுச் செல்வத்தைக் குறிப்பதுடன், 'அமுதத் தமிழ்' என்பது தமிழ் மொழியின் இனிமையையும், அழியாத தன்மையையும் குறிக்கிறது. தமிழை அமுதுடன் ஒப்பிடுவது, அது மக்களின் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது, உயிரை வளர்ப்பது என்ற ஆழ்ந்த சமூகப் பிணைப்பைக் காட்டுகிறது. இந்த அடைமொழிகள் யாவும் தமிழ் வெறும் மொழியாய் மட்டுமல்லாமல், ஒரு சமூகத்தின் அடையாளம், கலாச்சாரப் பெருமீதம், ஆன்மீக வாழ்வின் ஆதாரம் எனப் பன்முகத் தன்மையுடன் போற்றப்பட்டதைக் காட்டுகிறது.

'தமிழ்விடு தூது' சங்க இலக்கிய மரபுகளைப் போற்றிப் பேசுகிறது. 'முச்சங்க இலக்கியங்கள்', 'இலக்கியத் தொண்டுகள்' [சா18] என்று சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த பெருமையை இந்நூல் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் அக்காலச் சமூகத்தின் வாழ்வியல், வீரம், காதல், கொடை, அறம் ஆகியவற்றைச் சித்தரித்தன. அவற்றை நினைவுபடுத்துவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் தொன்மையான வரலாறு, அதன் இலக்கியச் செழுமை ஆகியவற்றின் மீதான பெருமீத உணர்வு வெளிப்படுகிறது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மரபு, தமிழ் சமூகத்தில் அறிவும் கல்வியும் எவ்வளவு உயர்ந்த இடத்தில் போற்றப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகிறது. புலவர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும் சமூகத்தில் தனி மதிப்பு இருந்ததை இது பிரதிபலிக்கிறது. இந்த

மரபுகளைப் போற்றுவதன் மூலம், தமிழ்மொழி ஒரு தொடர்ச்சியான, செழிப்பான அறிவுசார் சமூகப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது.

தமிழ்விடு தூதில், தமிழ்மொழி வெறும் ஒரு தகவல்தொடர்பு சாதனம் மட்டுமல்ல; அது ஒருவரின் சமூக அடையாளம், மதிப்பு, பெருமை ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. தமிழை நன்கு கற்றுப் புலமை பெற்றவர்களுக்குச் சமூகத்தில் பெரும் மரியாதை கிடைத்தது. அவர்களைக் "கல்விச் செம்மல்", "கலை வல்லோர்" என்று போற்றுவது அக்காலச் சமூகத்தின் கல்வி மற்றும் புலமை சார்ந்த மதிப்பீடுகளை வெளிப்படுத்துகிறது. தமிழைப் போற்றுவதன் மூலம், மற்ற மொழிகளிலிருந்து தமிழ்ச் சமூகத்தைத் தனித்துவப்படுத்திக் காட்டுகிறது. தமிழின் சிறப்பால், தமிழ்ச் சமூகத்தின் பாரம்பரியமும், பண்பாடும் உயர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. சங்க காலம் தொடர்த்தே தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி மொழியாகவும், அரசவை மொழியாகவும் திகழ்ந்தது. தமிழ்விடு தூதில் வரும் பல குறிப்புகள், தமிழ் மொழியின் ஆளுமை, அதன் வீச்சு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. தமிழைத் தூது விடுவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு மேலாண்மை சுட்டப்படுகிறது.

தமிழ்விடு தூது, மதுரைச் சொக்கநாதர் மீது தலைவி காதல் கொண்டதாக அமைந்திருப்பதால், சைவ சமயப் பின்னணி கொண்டது. இங்கும் தமிழ்மொழிக்கும் சைவ சமயத்திற்கும் இடையிலான நெருங்கிய பிணைப்பு வெளிப்படுகிறது. தமிழைத் தூது விடும் தலைவி, சைவப் பக்தி இலக்கியங்களான தேவாரம், திருவாசகம் போன்ற நூல்களைப் பாடும் பெருமையைத் தமிழுக்குச் சூட்டுகிறாள். இந்த நூல்கள் இறைவனின் புகழைப் பாடியதோடு, சமூகத்தில் பக்தி உணர்வையும், அறநெறிகளையும் பரப்பின. தமிழ்மொழி சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கும், கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கும் ஒரு முக்கிய ஊடகமாகச் செயல்பட்டது. சமயச் சடங்குகள், வழிபாடுகள், தத்துவ விளக்கங்கள் யாவும் தமிழில் நிகழ்த்தப்பட்டன. இதன் மூலம், தமிழ் வெறும் மொழி மட்டுமல்ல, சமய வாழ்வின் அடித்தளம் என்ற சமூகப் பார்வை வெளிப்படுகிறது.

சமயமும் சமூக நம்பிக்கைகளும்

'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தது. மதுரைச் சொக்கநாதர் மீது தலைவி கொண்ட காதலையும், அக்காதலைத் தமிழைத் தூதுவிட்டுப் புலப்படுத்தும் விதத்தையும் இது மையமாகக் கொண்டுள்ளது. எனவே, இந்நூலில் சமயம், பக்தி மற்றும் அக்காலச் சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன. இவை வெறும் ஆன்மிகக் கூறுகள் மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின் அமைப்பிலும், மக்களின் அன்றாட வாழ்விலும், பண்பாட்டு விழுமியங்களிலும் எவ்வாறு பின்னிப் பிணைந்திருந்தன என்பதையும் இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது. மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில் என்பது

வெறும் வழிபாட்டுத் தலம் மட்டுமல்ல, அது ஒரு சமுதாயக் கூடமாகவும், பொருளாதார மையமாகவும், கலை மற்றும் பண்பாட்டு நடுவமாகவும் திகழ்ந்தது. தமிழ்விடு தூது நூலின் தலைவன் மதுரைச் சொக்கநாதப் பெருமான் என்பதால், கோயிலின் பெருமையும் அதன் சமூகச் செல்வாக்கும் இயல்பாகவே வெளிப்படுகிறது. மக்கள் தங்கள் வாழ்வின் சுக துக்கங்களை இறைவனிடம் முறையிட்டதும், வழிபட்டு அமைதி கண்டதும் இக்கோயிலில்தான். கோயிலைச் சுற்றியே நகரங்கள் வளர்ந்தன. கோயில் பண்டிகைகளும், விழாக்களும் மக்களை ஒன்று சேர்த்தன. வணிகம் பெருகியது, கலைகள் வளர்ந்தன. இக்கோயில் வெறும் வழிபாட்டுத் தலமாக இல்லாமல், சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வாழ்வியலை வழிநடத்தும் ஒரு சக்திவாய்ந்த நிறுவனமாகச் செயல்பட்டது என்பதை தமிழ்விடு தூது மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. மேலும், கோயில், நிலங்கள், வர்த்தகம், நன்கொடைகள் மூலம் பெரும் செல்வத்தைக் குவித்து, அதன் மூலம் பலரின் வாழ்வாதாரத்திற்கும் ஆதாரமாகத் திகழ்ந்தது. பல கலைஞர்கள், பணியாளர்கள், பூசாரிகள் எனப் பலரும் கோயிலைச் சார்ந்து வாழ்ந்தனர்.

சைவ பக்தி இயக்கம் தமிழகச் சமூகத்தில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழ்விடு தூது தோற்றுவிக்கப்பட்ட காலத்தில் பக்தி இயக்கம் அதன் வீரியத்தை அடைந்திருந்தது. நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் பாடிய பக்திப் பாடல்கள் சாமானிய மக்களுக்கும் இறைவனை அடையும் எளிய வழியைக் காட்டின. தமிழ்விடு தூதின் தலைவி, இறைவனைக் காதலனாகப் பாவித்துப் பாடுவது இந்த பக்தி இயக்க மரபின் தொடர்ச்சியே. பக்தி இயக்கங்கள் சாதி, மத பேதமின்றி அனைவரையும் இறைவனின் முன் சமமாகக் கருதின. தமிழ்விடு தூதிலும், இறைவனிடம் காதல் கொண்ட ஒரு தலைவியின் குரல் (அவள் யாரென்ற அடையாளம் வெளிப்படாவிட்டாலும்), சமூகப் படிநிலைகளைக் கடந்து பக்தி எவ்வாறு மக்களை ஒன்றிணைத்தது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. "அடியார்கள் கூட்டத்தில்" இறைவனைக் காண்பது, சமூக ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஒரு சான்றாகும்.

இந்நூலில் வழிபாடுகள், சடங்குகள் மற்றும் விழாக்கள் குறித்த நேரடியான விளக்கங்கள் குறைவு என்றாலும், அவை சமூகத்தின் வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்திருந்ததைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது. கோயில் சார்ந்த திருவிழாக்கள் மக்களின் வாழ்வில் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டு வந்தன. கூட்டமாக வந்து வழிபடுதல், கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளித்தல், உறவுகளைப் பேணுதல் போன்ற சமூகச் செயல்பாடுகளின் களமாக விழாக்கள் திகழ்ந்தன. தமிழ்விடு தூது, மதுரை நகரின் பெருமைகளைப் பேசும்போது, இதுபோன்ற விழாக்கள் மூலம் ஏற்படும் சமூக ஒற்றுமையையும் குறிப்பால் சுட்டுகிறது. அன்றாட வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் சமயச் சடங்குகள் முக்கியப் பங்கு வகித்தன. பிறந்ததில் இருந்து இறப்பு வரை, திருமணம் முதல் படையல் வரை, அனைத்துக்கும் ஒரு சடங்கு இருந்தது. இவையே சமூக வாழ்வின்

ஒழுங்கையும், நெறிமுறைகளையும் வகுத்தன. இறைவனை வழிபடுவதே ஒரு சடங்காக மாறி, சமூகப் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றிப் போனதை இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது.

சமய நம்பிக்கைகள் அக்காலச் சமூகத்தில் வெறும் ஆன்மீகப் பார்வையாக மட்டுமல்லாமல், சமூக ஒழுங்கையும் அறநெறிகளையும் நிலைநிறுத்தும் ஒரு கருவியாகச் செயல்பட்டன. நல்வினை செய்தால் புண்ணியம், தீவினை செய்தால் பாவம் என்ற நம்பிக்கை மக்களை நல்வழிப்படுத்தியது. இறைவன் அனைத்தையும் காண்கிறான், தீய செயல்களுக்குத் தண்டனை உண்டு என்ற அச்சம் சமூகத்தில் ஒரு கட்டுப்பாட்டைப் பேணியது. சமய நூல்கள் அறநெறிகளை வலியுறுத்தின. ஈகை, பொறுமை, அன்பு, வாய்மை போன்ற விழுமியங்கள் மக்களிடையே புகட்டப்பட்டன. இத்தகு விழுமியங்களே ஒரு கட்டுக்கோப்பான சமூகத்தை உருவாக்க உதவின. தலைவி இறைவனிடம் தன் காதலைத் தூது விடும்போது, தமிழின் பெருமைகளுள் ஒன்றாக அதன் அறம் சார்ந்த இலக்கிய மரபையும் சுட்டிக்காட்டுவது, அறம் சார்ந்த வாழ்வு அக்கால சமூகத்தில் போற்றப்பட்டது என்பதை உணர்த்துகிறது. மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தெய்வ நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். நோய், வறுமை, மனக்கவலை என எதற்கும் இறைவனை நாடும் வழக்கம் இருந்தது. இறைவனிடம் முறையிடுவது, பிரார்த்தனை செய்வது சமூகத்தின் ஒரு பொதுவான நம்பிக்கையாகவும், மன அமைதியைத் தரும் செயலாகவும் இருந்தது. ஆகவே, 'தமிழ்விடு தூது' வெறும் ஒரு தனிப்பட்ட காதற் பாடலாகத் தோன்றினாலும், அதன் ஆழத்தில் அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமய வாழ்வையும், அதன் மூலம் நிலைநிறுத்தப்பட்ட சமூக அமைப்புகளையும், நம்பிக்கைகளையும் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறது. கோயில், பக்தி இயக்கம், விழாக்கள் மற்றும் சமயக் கோட்பாடுகள் ஆகியவை எவ்வாறு சமூக ஒழுங்கையும், ஒருமைப்பாட்டையும், பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் கட்டமைத்தன என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு சமூக ஆவணமாகத் திகழ்கிறது.

சமூகப் பிரிவுகளும் வாழ்வியல் முறைகளும்

'தமிழ்விடு தூது' நூல், மதுரைச் சொக்கநாதர் மீது தலைவி கொண்ட காதலைச் சொல்ல தமிழைத் தூது விட்டாலும், நூல் முழுவதும் விரவியுள்ள வர்ணனைகள், குறிப்புகள் மற்றும் சிலேடைகள் மூலம் அக்காலச் சமூகத்தின் பல அடுக்குகளையும், அங்கு வாழ்ந்த பல்வேறு சமூகப் பிரிவினரின் வாழ்வியல் முறைகளையும் தெளிவுபடுத்துகிறது. இது வெறும் பக்தி இலக்கியமாக மட்டுமல்லாமல், அக்காலச் சமூக அமைப்பையும், மக்களின் சமூகப் படிநிலைகளையும் புரிந்துகொள்ள உதவும் ஒரு சமூக ஆவணமாகவும் திகழ்கிறது. தமிழ்விடு தூதில் நேரடியான சாதிப் பாகுபாடுகள் குறிப்பிடப்படாமல் போனாலும், அன்றைய சமூகத்தில் நிலவிய பல்வேறு தொழில்கள் மற்றும் அதற்குரிய சமூகப் பிரிவுகள் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இது ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார அமைப்பையும், தொழில்சார் பாகுபாடுகளையும் சுட்டுகிறது. தமிழைத்

தூது விடுவதால், புலவர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் சமூகத்தில் இருந்த உயர்வான இடம் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. தமிழைப் போற்றுவதன் மூலம், தமிழ் கற்றுச் சிறந்த புலவர்கள் பெற்ற சமூக மதிப்பும், அரசர்கள் மற்றும் செல்வந்தர்களால் அவர்கள் ஆதரிக்கப்பட்ட முறையும் வெளிப்படுகிறது. நூலில் காமக் குறிப்புகளும், பெண்களின் அழகு வர்ணனைகளும் வரும் இடங்களில், அரசவை சார்ந்த நடன மங்கையர் அல்லது கலைத்துறை சார்ந்த பெண்களின் இருப்பு சுட்டப்படுகிறது. இவர்கள் சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக, கலை மற்றும் பொழுதுபோக்குத் துறையில் இயங்கியவர்கள். மதுரை ஒரு பெரிய வணிக நகரமாகத் திகழ்ந்ததால், வணிகப் பெருமக்களின் இருப்பு, அவர்களின் செல்வம், வர்த்தகப் பங்களிப்பு ஆகியவை நூலின் வர்ணனைகளில் இடம் பெறலாம். நகரத்தின் செழிப்பைக் குறிக்கும் இடங்களில் வணிகர்களின் பங்களிப்பு மறைமுகமாகப் புலப்படுகிறது. சொக்கநாதரின் பலம், அரசரின் வலிமை ஆகியவற்றைப் பேசும் இடங்களில், படைகள் மற்றும் வீரர்களின் இருப்பு குறிப்பிடப்படலாம். சமூகத்தில் பாதுகாப்பு மற்றும் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்துவதில் இவர்களுக்கு ஒரு தனி இடம் இருந்தது. கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியல் மற்றும் அன்றாடத் தொழில்கள் குறித்த நேரடிக் குறிப்புகள் இல்லாவிட்டாலும், சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களின் உழைப்பு, பொருளாதார அமைப்பின் முதுகெலும்பாக இருந்ததை நாம் ஊகிக்கலாம். இந்தக் குறிப்புகள், சமூகத்தில் பல்வேறு தொழில்களைச் சார்ந்த மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்து வாழ்ந்த ஒரு சமூக அமைப்பைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

இந்நூலின் வர்ணனைகள் மூலம் அக்கால மக்களின் பல்வேறு பிரிவினரின் அன்றாட வாழ்வு பற்றிய சித்திரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. சொக்கநாதரை அரசனாகவும், அரசப் பெருமானாகவும் தலைவி போற்றுவதால், அரசர்கள் சமூகத்தின் சிகரமாகவும், அதிகாரம், செல்வம், நீதி ஆகியவற்றின் வடிவமாகவும் இருந்தனர் என்பதை அறியலாம். அவர்களின் ஆடம்பரமான வாழ்வு, போர்ப்படை, நீதி வழங்கும் முறை ஆகியவை சமூகத்தின் உயர் மட்ட வாழ்வைக் குறிக்கின்றன. மதுரை போன்ற நகரங்களில் வணிகர்கள் ஆடம்பரமான வாழ்வு வாழ்ந்தனர். பல நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் செல்வச் செழிப்பும், சமூகத்தில் அவர்கள் பெற்ற மதிப்பும், நகரத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் அளித்த பங்களிப்பும் அக்கால வாழ்வியலின் ஒரு பகுதியாகும். புலவர்கள் மற்றும் கலைஞர்களுக்கு அரசவை மற்றும் செல்வந்தர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. இவர்கள் தங்கள் கலைத் திறமையால் சமூகத்தில் மதிப்பை ஈட்டினர். இசைக் கலைஞர்கள், நடனக் கலைஞர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள் ஆகியோர் மக்களின் பொழுதுபோக்குக்கும், சமய நிகழ்வுகளுக்கும் இன்றியமையாதவர்களாக இருந்தனர். பொது மக்கள்தான் சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினர். தங்கள் அன்றாடத் தொழில்களைச் செய்து, குடும்பத்தை நடத்தி, கோவில் விழாக்களில் பங்கேற்று, பக்தி மார்க்கத்தில் திளைத்து வாழ்ந்தனர். அவர்களின் எளிமையான வாழ்வும், பக்திப் பிணைப்பும் சமூகத்தின் அடித்தளத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பெண் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்திருப்பதால், அக்காலப் பெண்களின் மன உணர்வுகள், சமூகத்தில் அவர்களின் பங்கு மற்றும் காதல் குறித்த சில பார்வைகள் வெளிப்படுகின்றன. தலைவி இறைவனிடம் தன் காதலைத் துணிந்து தூது விடுவது, பக்தி சார்ந்த காதல் என்றாலும், பெண்ணின் உணர்வு வெளிப்பாட்டிற்கு இருந்த சுதந்திரத்தை அல்லது அதற்குரிய ஒரு வழியைக் காட்டுகிறது. நூலில் திருமணம் குறித்த நேரடிக் குறிப்புகள் இல்லாவிட்டாலும், தலைவியின் பிரிவுத் துயர், தலைவனோடு சேரத் துடிக்கும் ஆர்வம் ஆகியவை குடும்பம் மற்றும் மண உறவுகளுக்கு சமூகத்தில் இருந்த முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது. தலைவி தன் காதலைச் சொல்லும்போது, தனது அழகு, இறைவனின் சிறப்பு ஆகியவற்றைப் பேசுகிறாள். இது அக்கால சமூகத்தில் பெண்களின் அழகு மற்றும் மென்மை எவ்வாறு முக்கியத்துவம் பெற்றது என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது.

தமிழ்விடு தூதில் சமூகப் படிநிலைகள் நேரடியாக விமர்சிக்கப்படவில்லை என்றாலும், தொழில் மற்றும் பொருளாதார நிலைகளின் அடிப்படையில் ஒரு மறைமுகப் படிநிலை அமைப்பு இருந்ததை உணர முடியும். அரசர்கள், செல்வந்தர்கள், பெரும் புலவர்கள் ஆகியோர் சமூகத்தின் மேல்நிலையில் இருந்தனர். இவர்களுக்குக் கல்வியும், செல்வமும், அதிகாரமும் இருந்தது. கலைஞர்கள், வணிகர்கள், பொது மக்கள் ஆகியோர் இந்த அடுக்கில் இருந்தனர். இவர்கள் தங்கள் தொழில்கள் மூலம் சமூகத்திற்குப் பங்களித்தனர். சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்து வாழ்ந்தனர். கலைஞர்கள் அரசர்களையும் செல்வந்தர்களையும் சார்ந்து வாழ, உழவர்கள் அனைவருக்கும் உணவு அளித்தனர். இந்தக் கூட்டான சமூக வாழ்வு, ஒரு சமூகம் எவ்வாறு இயங்கியது என்பதைக் காட்டுகிறது. மொத்தத்தில், 'தமிழ்விடு தூது' வெறும் மொழியியல் மற்றும் பக்தி இலக்கிய ஆய்வுக்கான கருவியாக மட்டுமல்லாமல், அக்கால மதுரைச் சமூகத்தின் பலதரப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும், சமூகப் பிரிவுகளையும், அவர்கள் கொண்டிருந்த உறவுகளையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் ஒரு சமூகவியல் சான்றாக அமைகிறது. இது அக்காலச் சமூகத்தின் அமைப்பையும், மக்களின் அன்றாட வாழ்வின் பல்வகைமைகளையும் அறிய உதவும் ஒரு முக்கியப் படைப்பாகும்.

கல்வி, கலை மற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

'தமிழ்விடு தூது' நூல், மொழியைத் தூது விடுவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் அறிவுசார் செழுமையையும், கலை ரசனையையும், உயர்வான பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் மிக அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. மொழி என்பது ஒரு சமூகத்தின் அறிவு, கலை, பண்பாடு ஆகியவற்றின் பெட்டகம் என்பதால், தமிழ்மொழியின் பெருமைகளைப் பேசும் இந்நூல், மறைமுகமாக அக்காலச் சமூகத்தின் கல்வி முறை, கலைப் பங்களிப்பு, மற்றும் போற்றப்பட்ட அற விழுமியங்கள் ஆகியவற்றையும்

வெளிப்படுத்துகிறது. தமிழ்விடு தூதில், தமிழ்மொழியின் சிறப்பு பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம், தமிழறிஞர்கள், புலவர்கள் மற்றும் கற்றோரின் பெருமையையும் சேர்த்தே பேசப்படுகிறது. இது அக்காலச் சமூகத்தில் கல்விக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. தமிழ்மொழியின் இலக்கண, இலக்கிய வளங்கள், தொன்மையான நூல்கள் ஆகியவை வெறும் தகவல்கள் மட்டுமல்ல; அவை சமூகத்தின் அறிவுப் பொக்கிஷங்களாகப் போற்றப்பட்டன. இந்த அறிவைப் பெற்றுத் தேர்ந்த புலவர்கள் சமூகத்தின் வழிகாட்டிகளாகவும், அறிஞர்களாகவும் மதிக்கப்பட்டனர். சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மரபு, பிற்காலத்திலும் கல்வி மையங்கள், மடங்கள், கோயில்கள் போன்றவை கல்விகற்பிப்பதிலும், தமிழ்வளர்ப்பதிலும் பெரும்பங்காற்றின என்பதற்கான மறைமுகச் சான்று. புலவர்கள் அரசவை மற்றும் செல்வந்தர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தங்கள் புலமையால் சமூகத்தில் ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றனர். தலைவி தமிழைத் தூது விடும்போது, தமிழின் சிறப்புக்களில் ஒன்றாக, புலவர்கள் தமிழால் பெற்ற பெருமையையும், தமிழால் இயற்றப்பட்ட நூல்களின் மதிப்பையும் சுட்டிக்காட்டுவது, புலவர்களுக்கும் கல்விக்கும் சமூகத்தில் இருந்த உயர்வான மதிப்பைக் காட்டுகிறது. தமிழ்வழி கல்வி வெறும் தகவல் பரிமாற்றத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், அறநெறிகளைக் கற்பிக்கவும், வாழ்வியல் தத்துவங்களை உணர்த்தவும், ஆன்மீகப் புரிதலை வழங்கவும் பயன்பட்டது.

தமிழ்விடு தூது, தமிழ்மொழியின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பேசும்போது, முத்தமிழில் ஒன்றான இசை மற்றும் நாடகத் தமிழ் குறித்தும் பேசுகிறது. தமிழ்மொழியின் இனிமையைப் பேசும்போது அதன் இசைத்தன்மையை பல இடங்களில் சுட்டுகிறது. பாட்டாலும், பண்ணாலும் இசையோடு கூடிய தமிழ் இறைவனுக்கு உகந்தது என்பதால், சமூகத்தில் இசை ஒரு முக்கியக் கலையாகவும், வழிபாட்டின் அங்கமாகவும் இருந்ததை அறியலாம். கோவில்களில் தேவார, திருவாசகப் பாடல்கள் ஓதுவதும், இசைக்கலைஞர்கள் பங்குபெறுவதும் அக்கால சமூகத்தில் இசையின் செல்வாக்கிற்குச் சான்றாகும். நாடகம் என்பது வெறும் பொழுதுபோக்கு மட்டுமல்லாமல், சமுதாயக் கருத்துகளை, நீதிநெறிகளைப் பரப்பும் ஒரு ஊடகமாகவும் திகழ்ந்தது. தமிழ்விடு தூதில் நாடகத்தின் பல்வேறு கூறுகள், பாவங்கள், ரசங்கள் குறித்து மறைமுகக் குறிப்புகள் வருகின்றன. இவை அக்கால சமூகத்தில் நாடகக் கலைக்கு இருந்த வரவேற்பையும், அது சமூகத்தின் உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்த விதத்தையும் காட்டுகின்றன. மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில் போன்ற பெரும் கோயில்கள் சிற்பக்கலைக்கும், ஓவியக்கலைக்கும் களமாகத் திகழ்ந்தன. நூலில் இறைவனின் அழகு வர்ணனைகள் வரும் இடங்களில், சிற்பக்கலை மற்றும் ஓவியக்கலைக்கு இருந்த முக்கியத்துவம் வெளிப்படுகிறது. இவை கலைநுண்ணுணர்வையும், அழகியலையும் அக்காலச் சமூகம் எவ்வளவு போற்றியது என்பதைக் காட்டுகிறது. சமூக விழாக்கள் மற்றும் கோயில் திருவிழாக்களில் கலைகள் முக்கியப் பங்கு வகித்தன. இசை, நடனம், நாடகம்,

கோலாட்டம் போன்ற கலைகள் மக்களின் கொண்டாட்டங்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன. இந்த கலைகளின் மூலம் சமூக ஒற்றுமையும், மகிழ்ச்சியும் பெருகின. தமிழ்விடு தூதின் வர்ணனைகளில், இத்தகைய கலைகள் எவ்வாறு சமூகத்தின் கொண்டாட்ட உணர்வுகளோடு இணைந்திருந்தன என்பது புலப்படும்.

தமிழ்மொழி வெறும் அறிவு மற்றும் கலைக் களஞ்சியம் மட்டுமல்ல; அது அறத்தையும், நீதிநெறிகளையும் போதிக்கும் ஒரு கருவியாகவும் இருந்தது. திருக்குறள் போன்ற அறநூல்களின் பெருமையைத் தலைவி தமிழின் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகப் பேசுவது, அக்காலச் சமூகத்தில் அறம் சார்ந்த வாழ்வு எவ்வளவு போற்றப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. நீதிநெறிகள் சமூக ஒழுங்கிற்கு அத்தியாவசியமானவையாகக் கருதப்பட்டன. கொடை வள்ளல்கள் பற்றிய குறிப்புகள், போர் வீரர்களின் பெருமை ஆகியவை தமிழின் பெருமைகளாகக் கூறப்படுவது, ஈகை (பிறருக்குக் கொடுத்தல்) மற்றும் வீரம் (நாட்டைக் காத்தல்) ஆகிய பண்பாட்டு விழுமியங்கள் சமூகத்தில் எவ்வளவு உயர்வாக மதிக்கப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகிறது. தமிழ் இலக்கியங்கள் மூலம் பரப்பப்பட்ட அறநெறிகள், மக்களிடையே சமூக நல்லிணக்கத்தையும், ஒத்துழைப்பையும் வளர்த்தன. இவை ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக அடித்தளமாக அமைந்தன. இறுதியாக, 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தாலும், அதன் மொழிப் போற்றுதல் வழியாக அக்காலச் சமூகத்தின் அறிவுத் தேடலையும், நுட்பமான கலை ரசனையையும், உயர்வான பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. கல்வி, கலை, அறம் ஆகியவை சமூக வாழ்வின் அங்கங்களாக, மக்களின் மனங்களில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததை இந்நூல் தெளிவாகப் பதிவு செய்கிறது.

பொருளாதாரம் மற்றும் வர்த்தகம்

'தமிழ்விடு தூது' நூல், தலைவியின் காதல் வெளிப்பாடாகவும், தமிழ்மொழியின் பெருமைகளைப் போற்றுவதாகவும் அமைந்திருந்தாலும், அதில் வரும் மதுரை நகரின் வர்ணனைகள், அக்கால சமூகத்தின் பொருளாதாரச் செழுமையையும், வணிக வர்த்தகச் செயல்பாடுகளையும் மறைமுகமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. ஒரு சமூகம் செழிப்பாக இருந்தால்தான் கலைகளும், அறிவும், பக்தியும் செழிக்கும் என்ற புரிதலின் அடிப்படையில், இந்நூல் அக்காலப் பொருளாதாரச் சூழலைப் பற்றிய சில முக்கியப் பார்வைகளை வழங்குகிறது. மதுரை நகரின் பெருமைகளைத் தலைவி விவரிக்கும் போது, அந்நகரின் செல்வச் செழிப்பும், கட்டிடக் கலையின் சிறப்பும், மக்கள் வாழ்ந்த வளமான வாழ்க்கையும் வெளிப்படுகிறது. மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில், வெறுமனே ஒரு வழிபாட்டுத் தலம் மட்டுமல்லாமல், அக்காலத்தில் ஒரு பெரிய பொருளாதார மையமாகவும் திகழ்ந்தது. கோயிலுக்கு வரும் காணிக்கைகள், நன்கொடைகள், நிலப் பங்கீடுகள் ஆகியவை கோயிலை பெரும் செல்வந்த நிறுவனமாக மாற்றின. இந்தச் செல்வம், கோயில் ஊழியர்களுக்கும், அதைச் சுற்றியுள்ள

வணிகர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் வாழ்வாதாரமாக அமைந்தது. கோயிலின் சிறப்பைப் பேசும்போதெல்லாம், அதன் பொருளாதார பலமும் மறைமுகமாகச் சுட்டப்படுகிறது. நூல் முழுவதும் வரும் ஆடம்பரமான வர்ணனைகள், மக்களின் செல்வச் செழிப்பைக் காட்டுகின்றன. நல்ல உடைகள், ஆபரணங்கள், வளமான இல்லங்கள் ஆகியவை ஒரு வளமான பொருளாதாரத்தின் விளைவே ஆகும். இது விவசாயம், வணிகம், கைவினைப் பொருட்கள் உற்பத்தி போன்ற பல்வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகள் மூலம் ஈட்டப்பட்ட செல்வத்தால் விளைந்தது. கலைகளையும், கல்வியையும் போற்ற ஒரு சமூகம் பொருளாதார ரீதியாக ஸ்திரமாக இருக்க வேண்டும். தமிழ்விடு தூதில் புலவர்கள், கலைஞர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோர் பெறும் ஆதரவு, அக்காலச் சமூகத்தின் பொருளாதாரப் பலத்தையே காட்டுகிறது. அரசர்கள், செல்வந்தர்கள் ஆகியோர் இத்தகைய கலை மற்றும் கல்விக்கு ஆதரவளிக்கும் அளவுக்கு செல்வம் படைத்தவர்களாக இருந்தனர்.

மதுரை, சங்க காலம் தொட்டே ஒரு முக்கிய வணிக மையமாகத் திகழ்ந்தது. பல வெளிநாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகள் கொண்டிருந்தது. 'தமிழ்விடு தூது' நாயக்கர் காலத்திய நூலாக இருந்தபோதிலும், இந்த வரலாற்றுப் பெருமையை நினைவுபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. மதுரை நகரில் பல்வேறு தொழில்கள் செழித்திருந்தன என்பதற்கான குறிப்புகள் வருகின்றன. நெசவு, ஆபரணத் தொழில், உணவுப் பொருள் வர்த்தகம், மசாலாப் பொருட்கள் வர்த்தகம் ஆகியவை மதுரையின் பொருளாதாரத்துக்குப் பங்களித்தன. இவை உள்ளூர் மக்களிடையே மட்டுமல்லாமல், வெளியூர் மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களிடையேயும் பெரும் தேவை கொண்டிருந்தன. தமிழ்மொழியின் பெருமைகளைப் பேசும்போது, அதை 'நாவிற்கு இன்பம்' தரும் பொருட்களுடன் ஒப்பிடுகிறது. இந்த ஒப்பீடுகள், சந்தையில் புழக்கத்தில் இருந்த அரிய வகை பொருட்கள், மசாலாப் பொருட்கள், ரத்தினங்கள் போன்றவற்றின் மீது மக்களுக்கு இருந்த ஆர்வத்தையும், அவற்றின் பொருளாதார மதிப்பையும் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன. அக்காலத்தில் போக்குவரத்து சாதனங்கள் குறைவு என்றாலும், வணிகர்கள் பல நாடுகளுக்குச் சென்று வர்த்தகம் செய்தனர். கடல்வழி மற்றும் தரைவழி வர்த்தகம் மூலம் பல்வேறு பொருட்கள் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. தமிழ்விடு தூது, மதுரை நகரின் செழுமையைப் பேசும் இடங்களில், இந்த வணிக நடவடிக்கைகளும் அதன் பின்னணியில் இருந்ததைக் காட்டுகிறது.

பொருளாதார வளம் நேரடியாக மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தைப் பாதிக்கிறது. தமிழ்விடு தூது, மதுரை மக்களின் உயர்வான வாழ்க்கைத்தரத்தை மறைமுகமாகச் சித்தரிக்கிறது. மக்கள் தங்கள் அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டது மட்டுமல்லாமல், கோயில் விழாக்களில் பங்கேற்கவும், கலை நிகழ்ச்சிகளை ரசிக்கவும், பக்தி செலுத்தவும் நேரம் கிடைத்திருந்தது. இது அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு

பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையுடன் இருந்ததையே காட்டுகிறது. செல்வம் பெருகியதால், மக்கள் கலை, இலக்கியம், சமயச் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றில் அதிக கவனம் செலுத்த முடிந்தது. இது ஒரு சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த கலாச்சார வளர்ச்சிக்கும், பண்பாட்டுப் பரிணாமத்திற்கும் வழிவகுத்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், 'தமிழ்விடு தூது' வெளிப்படையாகப் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பேசவில்லை என்றாலும், அதன் வர்ணனைகள், உவமைகள் மற்றும் மறைமுகக் குறிப்புகள் மூலம், அக்கால மதுரை நகரின் பொருளாதாரச் செழிப்பையும், வீரம் செறிந்த வணிக மரபையும், அதன் விளைவாக மக்களின் உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரத்தையும் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறது. இது ஒரு சமூகத்தின் பக்தி, கலை, அறிவுசார் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருந்த பொருளாதார நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

சமூகப் பிரச்சினைகள் மற்றும் சவால்கள்

பெரும்பாலான பக்தி இலக்கியங்களும், சிற்றிலக்கியங்களும் தங்கள் சமூகத்தின் குறைபாடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் நேரடியாக விமர்சிப்பதில்லை. மாறாக, அவை ஒரு போற்றுதல் தொனியிலோ அல்லது கற்பனை உலகத்திலோ அமைந்துள்ளன. 'தமிழ்விடு தூது' நூலும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இருப்பினும், நூலின் ஆழ்ந்த வாசிப்பு, சிலேடைகள், வர்ணனைகள் மற்றும் சில குறிப்புகள் மூலம் அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவிய சில பிரச்சினைகளையும், சவால்களையும் மறைமுகமாக உணர்ந்துகொள்ளலாம். மொழியின் பெருமையையும், இறைவனின் புகழையும் பாடும் அதே வேளையில், சமூகத்தின் யதார்த்த நிலையையும், அதன் முரண்பாடுகளையும் இந்நூல் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது என்பதை ஆராய்வோம். 'தமிழ்விடு தூது' நேரடியான வர்ணனைகளில் சமூகப் பிரிவினரின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. ஆனால், பல்வேறு பிரிவினரின் வாழ்வியல் முறைகள், தொழில்கள் மற்றும் சமூகப் பங்கை விவரிக்கும்போது, இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை நாம் உணர முடியும். மதுரை நகரின் செல்வச் செழிப்பைப் பற்றிய வர்ணனைகள் (கட்டிடங்கள், ஆபரணங்கள், ஆடம்பர வாழ்வு போன்றவை) ஒருபுறம் இருந்தாலும், மறுபுறம் சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினரும் ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கைத்தரத்தைப் பெற்றிருக்க முடியாது. செல்வந்தர்கள், வணிகர்கள், அரசர்கள் ஆகியோர் ஒரு பிரிவிலும், உழைக்கும் மக்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோர் மற்றொரு பிரிவிலும் இருந்தனர். இந்த இடைவெளியை இந்நூல் வெளிப்படையாகச் சுட்டவில்லை என்றாலும், வர்ணனைகளின் மூலம் இதை நாம் ஊகிக்கலாம். கல்வி மற்றும் புலமைக்குச் சமூகத்தில் கிடைத்த உயர்வான மதிப்பை இந்நூல் பல இடங்களில் போற்றுகிறது. இது கல்வி அறிவு பெற்றவர்களின் சமூக நிலை உயர்ந்ததாகவும், கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களுக்கு அந்த மதிப்பு கிடைக்கவில்லை என்பதையும் மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. கோயில் மற்றும் அரசவை சார்ந்த ஆடம்பரமான கலைகளையும், நிகழ்வுகளையும் விவரிக்கும் போது, இந்த ஆடம்பரங்கள் அனைவராலும் அடைய

முடியாதவையாக இருந்திருக்கும் என்ற கருத்தும் எழுகிறது. இந்த ஆடம்பர வாழ்வு, சமூகத்தின் ஒரு சில பிரிவினருக்கான சலுகையாக இருந்திருக்கலாம். 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு தலைவியின் பக்தி சார்ந்த காதலை மையமாகக் கொண்டிருப்பதால், சமூக ஒழுங்கீனங்கள் குறித்த நேரடிக் குறிப்புகள் மிகவும் குறைவு அல்லது முற்றிலும் இல்லை. இருப்பினும், இறைவனின் நற்குணங்களைப் பட்டியலிடும் போது, அதற்கு நேர்மாறான சமூக இயல்புகள் இருந்திருக்கக்கூடும் என ஊகிக்கலாம். உதாரணமாக, இறைவனின் நீதித்திறனைப் பற்றிப் பேசும்போது சமூகத்தில் அநீதிகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்ற மறைமுக எண்ணம் எழுகிறது. அறநெறிகளைப் போதிக்கும் இலக்கியங்கள், அறமற்ற செயல்கள் சமூகத்தில் நிகழும்போதே தேவைப்படுகின்றன.

'தமிழ்விடு தூது' எழுதப்பட்ட காலம் (17-18 ஆம் நூற்றாண்டு), தமிழகச் சமூகத்தில் நாயக்கர் ஆட்சியில் பல்வேறு பண்பாட்டு, அரசியல் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த காலம். இக்காலத்தில் புதுப் பழக்கவழக்கங்கள், சமயக் கோட்பாடுகள், வாழ்வியல் முறைகள் ஆகியவை சமூகத்தில் கலந்தன. இந்நூல் சங்கத் தமிழ், பக்தி இலக்கிய மரபுகள் ஆகியவற்றை அழுத்தமாகப் போற்றுகிறது. இது ஒரு வகையில், புதிதாக வரும் மாற்றங்களை விட பாரம்பரிய விழுமியங்களை, மொழிப் பெருமையை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கலாம். சைவ சமயத்தைப் போற்றுவதன் மூலம், மற்ற சமயங்களின் வருகையால் உண்டான சவால்களை மறைமுகமாகச் சந்தித்திருக்கலாம். தனது சமயத்தின் மேன்மையைப் பேசுவது, சமூகத்தில் சமயப் பாதுகாப்பு குறித்த ஒரு தேவையை உணர்த்துகிறது. சமூகத்தின் பிரச்சினைகள், சவால்களுக்கு இறைவன் அருளால் தீர்வு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் பரவலாக இருந்தது. தலைவி தனது காதலை நிறைவேற்ற இறைவனை நம்புவது போல, சமூகத்தின் ஏனைய பிரச்சினைகளுக்கும் இறை அருளையே மக்கள் நாடினர். இறைவன் நீதியையும், அறத்தையும் நிலைநாட்டுபவன் என்ற நம்பிக்கை, சமூகத்தில் அநீதி பெருகும்போது மக்கள் அடைக்கலம் தேடும் இடமாக இருந்தது. சமூக வாழ்க்கையின் இன்னல்கள், பிரச்சினைகள், வறுமை, நோய் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபட பக்தி மார்க்கம் ஒரு வடிகாலாக அமைந்தது. தலைவியின் பக்தி, தனிப்பட்ட காதலுக்கு மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின் பொதுவான துன்பங்களுக்குமான ஒரு தீர்வாகக் கருதப்பட்டது. மொத்தத்தில், 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு சமூகவியல் ஆய்வுக்கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, வெளிப்படையான விமர்சனங்கள் இல்லாவிட்டாலும், நூலின் உள்ளடக்கம், வர்ணனைகள், போற்றுதல்கள் மற்றும் மரபு சார்ந்த நம்பிக்கைகள் மூலம் அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வுகள், சவால்கள் மற்றும் அவற்றைச் சமாளிக்க மக்கள் கடைபிடித்த வழிமுறைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி நாம் மறைமுகமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு சமூகத்தின் இயல்புகள், அதன் படைப்புகளில் முழுமையாக வெளிப்படும் என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு சிறந்த சான்றாக அமைகிறது.

தமிழ்விடு தூது - ஒரு சமூகவியல் ஆவணம்

இலக்கியப் படைப்புகள் வெறும் கற்பனைகள் மட்டுமல்ல; அவை படைக்கப்பட்ட காலத்தின் சமூகப் பிரதிபலிப்புகள். ஒரு காவியம், சிற்றிலக்கியம் அல்லது வேறு எந்த வடிவிலும் அமைந்த இலக்கியமும், அதன் உள்ளடக்கத்தின் வழியாக அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள், நம்பிக்கைகள், பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் மற்றும் சமூக உறவுகள் குறித்து அரிய தகவல்களை வழங்குகின்றன. 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கியமாகவும், மொழியைப் போற்றும் காதற் பாடலாகவும் அமைந்திருந்தாலும், அது அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தை ஆராய்வதற்கு உதவும் ஒரு முக்கியமான சமூகவியல் ஆவணமாகவே திகழ்கிறது. 'தமிழ்விடு தூது' நூலை ஆழமாக வாசிப்பதன் மூலம், அக்காலச் சமூகத்தின் அமைப்பு மற்றும் அதன் செயல்பாடுகள் குறித்துப் பல தகவல்களைப் பெறலாம். தலைவியின் பக்தி சார்ந்த காதல், தமிழின் மீது கொண்ட பெருமிதம் ஆகியவை அக்கால மக்களின் பொதுவான மனநிலை, பக்தி உணர்வு, மொழிப்பற்று ஆகியவற்றைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இறைவனை நாயகனாகப் பாவித்து வழிபடும் மனநிலையும், மொழியை தெய்வத்தின் தூதுப்பொருளாகக் கருதும் கண்ணோட்டமும் சமூகத்தின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கைகளைக் காட்டுகின்றன. அரசர்கள், புலவர்கள், கலைஞர்கள், வணிகர்கள் போன்ற பல்வேறு பிரிவினரின் இருப்பு, அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் இருந்த மதிப்பு, அவர்களுடைய பங்களிப்பு ஆகியவை சமூகத்தின் படிநிலை அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. கல்விக்கும், கலைக்கும், செல்வத்திற்கும் சமூகத்தில் வழங்கப்பட்ட முக்கியத்துவம், யார் யார் எந்தெந்த சமூக அடுக்கில் இருந்தனர் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. அக்காலச் சமூகத்தில் இருந்த கலைகள் (இசை, நாடகம்), கல்வி முறைகள், வழிபாட்டுச் சடங்குகள், விழாக்கள் ஆகியவை மக்களின் அன்றாட வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன. இவை சமூகப் பிணைப்பிற்கும், பண்பாட்டுப் பரிமாற்றங்களுக்கும் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதையும் இந்நூல் காட்டுகிறது.

நவீன சமூக ஆய்வாளர்களுக்கு 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு முக்கியமான மூலப்பொருளாக அமைகிறது. இந்நூல் தமிழ்மொழியின் சிறப்பு, இசை, நாடகக் கலைகள், கோயில் சார்ந்த வழிபாடுகள் ஆகியவற்றின் மீது அக்காலச் சமூகம் கொண்டிருந்த மதிப்பைப் பற்றிய தகவல்களை வழங்குகிறது. இது ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியின் பண்பாட்டு விழுமியங்களை ஆராய்வதற்கு உதவுகிறது. ஒரு மொழி வெறும் கருவியாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு சமூகத்தின் அடையாளம், பெருமை, ஆன்மீக ஆதாரம், அறிவுசார் செல்வம் எனப் பல பரிமாணங்களில் எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டது என்பதை இந்நூல் உணர்த்துகிறது. மொழியின் சமூகவியல் பங்கு குறித்த ஆய்வுகளுக்கு இது ஒரு சிறந்த சான்றாகும். 17-18 ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியின் சமூக அமைப்பு, மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, அவர்களின் நம்பிக்கைகள், பொருளாதாரச் செழிப்பு

(மதுரை நகரின் வர்ணனைகள் வழியாக) போன்ற வரலாற்றுச் சமூகவியல் தகவல்களை இந்நூலின் மூலம் பெறலாம். மதுரை நகரின் அன்றைய நிலையை ஊகித்தறிய இந்நூல் துணைபுரிகிறது. தலைவியின் மன உணர்வுகள், காதலின் வெளிப்பாடு, சமூகத்தில் ஒரு பெண்ணின் நிலை குறித்த சில கண்ணோட்டங்களை இந்நூல் வழங்குகிறது. பக்தி மார்க்கத்தில் பெண்களின் பங்கு, உணர்வுபூர்வமான வெளிப்பாடுகளுக்கு இருந்த சுதந்திரம் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு இது உதவலாம்.

'தமிழ்விடு தூது' நூல், நேரடியாக ஒரு வரலாற்று ஆவணம் இல்லாவிட்டாலும், சமூக வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றுகிறது. அரசுப் பதிவுகள், கல்வெட்டுகள் போன்றவை அரசர்கள் மற்றும் அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றிய தகவல்களை மட்டுமே அதிகமாகத் தரும் வேளையில், இலக்கியப் படைப்புகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்வியல், நம்பிக்கைகள், பண்பாடு போன்ற சமூக விவரங்களை வழங்குகின்றன. தமிழ்விடு தூது இத்தகைய மறைக்கப்பட்ட சமூகத் தகவல்களை வெளிக்கொணர உதவுகிறது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மரபைப் போற்றுவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் அறிவுசார் தொடர்ச்சியையும், பக்தி இயக்கத்தின் தாக்கம் மூலம் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றங்களையும் புரிந்துகொள்ளலாம். பாரம்பரிய விழுமியங்களைப் போற்றுவதன் மூலம், சமூகத்தின் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வும் வெளிப்படுகிறது. மதுரையின் சொக்கநாதர் மீது காதல் கொண்டு, தமிழைத் தூது விட்ட தலைவியின் உணர்வுகள் மூலமாக, கோயில் சார்ந்த வாழ்வு, கலைகள், பக்தி மார்க்கம், மொழிப் பெருமிதம் ஆகியவை எவ்வாறு ஒரு சமூகத்தின் அன்றாட வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்திருந்தன என்பதை ஒரு நம்பகமான, அகவயப்பட்ட சித்திரமாக இந்நூல் வழங்குகிறது. முடிவாக, 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு கலைப்படைப்பாக மட்டுமல்லாமல், அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் ஆராய உதவும் ஒரு சமூகவியல் ஆவணமாகவே திகழ்கிறது. மொழியின் மாட்சிமை, பக்திப் பெருக்கு, கலைகளின் மேன்மை, சமூகப் படிநிலைகள், வாழ்வியல் முறைகள், பண்பாட்டு விழுமியங்கள் மற்றும் மறைமுகமான சமூகப் பிரச்சினைகள் எனப் பல கோணங்களில் சமூக ஆய்வாளர்களுக்கு இந்நூல் ஆழமான தகவல்களை வழங்குகிறது. எனவே, இது வெறும் இலக்கியமாக மட்டுமன்றி, சமூகவியலாளர்களுக்கும் வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு மதிப்புமிக்க களஞ்சியமாகப் போற்றப்பட வேண்டும்.

முடிவுரை

'தமிழ்விடு தூது' வெறும் காதற் சுவையை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சிற்றிலக்கியம் என்பதையும் கடந்து, அக்கால தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒரு விரிவான சித்திரத்தை நமக்கு அளிக்கிறது. தமிழ்மொழியின் சிறப்பைப் பறைசாற்றும் அதே வேளையில், கல்வி, கலை, சமயம், பொருளாதாரம், சமூகப் பிரிவுகள் மற்றும் அன்றாட வாழ்வியல் முறைகள் போன்ற பல்வேறு சமூகவியல் கூறுகளை நுட்பமாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

இந்நூல், தமிழை வெறும் தூதுப் பொருளாக அல்லாமல், சமூகத்தின் உயிர்மூச்சாகவும், பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் சித்தரித்துள்ளது. இதன் வழியாக, அக்கால சமூகத்தின் மதிப்பீடுகள், நம்பிக்கைகள், சவால்கள் மற்றும் ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனைகள் ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன. 'தமிழ்விடு தூது' என்ற இந்த அழியாப் படைப்பு, எதிர்கால சமூக ஆய்வாளர்களுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர்களுக்கும் ஒரு பொக்கிஷமாகத் தொடர்ந்து திகழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

துணைநூற் பட்டியல்

1. மதுரை சொக்கநாதர் தமிழ்விடு தூது. (பதிப்பாளர்: உ.வே. சாமிநாதையர்) - மூல நூல்.
2. சாமிநாதையர், உ.வே. (பதிப்பு). (1941). தமிழ்விடு தூது. உ.வே.சா நூல் நிலையம்.
3. அப்பர்சுந்தரம், எம். (2005). தூது இலக்கியம் - ஓர் ஆய்வு. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
4. சண்முகம் பிள்ளை, மு. (2000). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. பாரி நிலையம், சென்னை.
5. காமில் சுவலபில். (1974). Tamil Literature. Otto Harrassowitz.
6. இராசாராமன், ஆர். (1998). தமிழ் இலக்கியங்களில் சமூகவியல் பார்வை. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை.
7. சீனிவாசன், ஜி. (2008). சிற்றிலக்கியங்களின் சமூகப் பின்னணி. வானதி பதிப்பகம், சென்னை.

References

1. Madurai Sokkanatha Tamilvidu Dudu. (Editor: U.V. Saminathayar) - Source book.
2. Saminathayar, U.V. (edition). (1941). TamilVidu Thuthu.
3. Apparsundaram, M. (2005). Messenger Literature - A Study. New Century Book House, Chennai.
4. Shanmugam Pillai, M. (2000). History of Tamil literature. Pari Station, Chennai.
5. Kamil Suvalaphil. (1974). Tamil Literature. Otto Harrassowitz.
6. Irasaraman, R. (1998). A Sociological Perspective on Tamil Literature. World Tamil Research Institute, Taramani, Chennai.
7. Srinivasan, G. (2008). Social Background of Short Literature. Vanathi Publishing

House, Chennai.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

சிவபாலன். ம, “தமிழ்விடு தூது நூலில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்” புலம் :
பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 6, இதழ் 2, ஏப்ரல் 2026, பக். 24-40

Cite this Article in English

Sivabalan.M, “Sociological Thoughts in Tamil Vidhu Thuthu” Pulam:
International Journal of Tamilology Studies, Vol.6 Issue 2, April 2026, pp. 24-40

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் திருமணச் சடங்கு முறைகள்

Kollimalai Malayali Inamakkalin Thirumana Sadangu Muraigal

தென்னரசு. கி, தமிழ்த்துறை, கே.பி.ஆர் கலை அறிவியல் மற்றும் ஆராய்ச்சிக் கல்லூரி,
கோயம்புத்தூர் – 641407

Thennarasu. K, Department of Tamil, KPR College of Arts Science and Research,
Coimbatore - 641407.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-8238-3545>

DOI: [10.5281/zenodo.19727813](https://doi.org/10.5281/zenodo.19727813)

Abstract

The social institution of 'marriage' serves as a significant support system in enabling individuals to confront the challenges of human life and attain psychological stability. In this context, the marriage rituals of the Kolli Hills Malayali community are intricately interwoven with a lifestyle rooted in nature and with unique tribal traditions. Far from being mere ceremonial acts, these rituals are centered on values such as simplicity, social cohesion, and the preservation of heritage; thus, they serve to proclaim the cultural identity and social order of this community.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மனித வாழ்வின் சவால்களை எதிர்கொண்டு உளவியல் ரீதியான நிலைத்தன்மையைப் பெற 'திருமணம்' எனும் சமூக கட்டமைப்பு பெரும் துணையாக அமைகிறது. அவ்வகையில், கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் திருமணச் சடங்கு முறைகள் இயற்கை சார்ந்த வாழ்வியலோடும், தனித்துவமான பழங்குடியின மரபுகளோடும் பிணைந்துள்ளன. இச்சடங்குகள் வெறும் சடங்குகளாக மட்டுமன்றி எளிமை, சமூக ஒற்றுமை மற்றும் மரபுப் பாதுகாப்பு ஆகிய விழுமியங்களை மையமாகக் கொண்டு, அந்த இனமக்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தையும் சமூக ஒழுங்கையும் பறைசாற்றும் விதமாக அமைந்துள்ளன.

Keywords: திருமணம், கொல்லிமலை, பழங்குடி, மரபு, எளிமை, சமூக ஒற்றுமை, விழுமியம்

முன்னுரை

திருமணம் மனித சமுதாயத்தின் உயிர்த்துடிப்பை தாங்கி நிற்கும் அடிப்படை அமைப்பாகத் திகழ்கிறது. அது இரண்டு மனதுகளை இணைக்கும் உறவாக மட்டுமன்றி,

குடும்பத்தின் உருவாக்கத்தையும், உறவின்மையின் நெகிழ்வான பின்னலையும், சமூக ஒழுங்கின் நிலைத்தன்மையையும் உருவாக்கும் மையத் தளமாக விளங்குகிறது. மனித வாழ்க்கையின் உணர்ச்சி நெகிழ்வுகளையும், பொருளாதார தேவைகளையும், பண்பாட்டு மரபுகளையும் ஆகியவை வாழ்வியல் வடிவத்தை உருவாக்கும் சக்தியாகத் திருமணம் திகழ்கிறது.

சமூகமும் பண்பாடும் இணையும் இடத்தில் திருமணம் ஒரு விழாக்கோலமாக மலர்கிறது. மரபுகள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவை ஒன்றோடொன்று கலந்துப் பெருக்கெடுக்கும் அந்நிகழ்வு, ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் தனித்துவமான அடையாளமாகத் திகழ்கிறது. வாழ்வியல் சூழலும், மதிப்புக் கோட்பாடுகளும், பாரம்பரியச் சின்னங்களும் இணைந்து வடிவமைக்கும் திருமண நடைமுறைகள், மனித வாழ்வின் பல்வண்ணத் தோற்றங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆகவே, கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் திருமணத்தை ஆராய்வது என்பது மனித சமுதாயத்தின் ஆழ்ந்த அமைப்புகளையும் அதன் நுண்ணிய பண்பாட்டு அலைவரிசைகளையும் உணர முயலும் ஒரு பழங்குடி இனமக்களின் பயணமாகத் திகழ்கிறது.

மனித வாழ்வியல் சடங்குகள்

உலகம் தோன்றி பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அன்று முதல் இன்று வரை பரிணாம வளர்ச்சியானது காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு மனித சமுதாயத்திலும் மனிதனின் வாழ்விடம், தொழில், சமூக அமைப்புகள், இரத்த உறவுமுறை, குடும்பம், தனிமனித வாழ்வின் படிக்கான பிறப்பு, பூப்பு, திருமணம், இறப்பு, சமயம், சடங்கு ஆகியவற்றை பல ஆய்வுகள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பல தலைமுறைகள் கடந்த பின்னணியிலும், இச்சடங்குகள் கிராமப்புற மக்களிடம் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. சடங்குகள் முறையாக நடைபெறாத பட்சத்தில் குடும்ப வாழ்வில் பாதிப்புகள் ஏற்படலாம் என்ற மனப்பாங்கு மக்களிடம் இருக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றன. இவ்வாறான சடங்கு நடைமுறைகள் குடும்ப நலன் மற்றும் சமூக ஒற்றுமையை நிலைநிறுத்துகின்றன என்ற நம்பிக்கை, நாட்டுப்புற மக்களின் பண்பாட்டு மனப்பான்மையில் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளதாக கருதப்படுகின்றது.

திருமணச் சடங்கு

திருமணம் என்பது 'ஆயிரம் காலத்துப் பயிர்' என்று போற்றப்படும். இரு தனிநபர்கள் இணைந்து ஒரு புதிய குடும்ப அமைப்பை உருவாக்கும் உன்னதமான சமூக ஒப்பந்தமாகும். இது வெறும் சடங்கு அல்லது சட்டப்பூர்வமான அங்கீகாரம் மட்டுமல்ல; இரு வேறு மனங்கள், குணங்கள் மற்றும் கனவுகள் ஒன்றிணைந்து பயணிக்கும் நெடிய வாழ்வியல் பயணத்தின் தொடக்கப்புள்ளியாகும். மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியில் குடும்பம் என்ற அடிப்படை அலகை நிலைநிறுத்துவதில் திருமணம் முக்கியப் பங்கு

வகிக்கிறது. சங்க இலக்கியங்கள் முதல் நவீன இலக்கியங்கள் வரை திருமணம் என்பது அன்பின் வெளிப்பாடாகவும், அறத்தின் வழியாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. ஒருவருக்கொருவர் துணையாக நின்று, இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து, சமுதாயக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதே திருமணத்தின் அடிப்படை நோக்கமாக திகழ்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், தனிமனித ஒழுக்கம், சமூகப் பாதுகாப்பு மற்றும் அடுத்த தலைமுறையை உருவாக்குதல் ஆகிய மூன்றையும் இணைக்கும் ஒரு புனிதமான பாலமே திருமணம் ஆகும்.

"கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்டு அன்பு பாராட்டி வாழ்க்கையில் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களில் இருவரும் சமபங்கேற்று ஒற்றுமையோடு ஒருமித்த உணர்வுகளோடு வாழ்க்கையின் அறக்கடைமைகளை நிறைவேற்ற உறுதி கொள்ளும் தொடக்க நாளே திருமணமாகும்." என்ற கருத்தினை முனைவர் அ. இராசேந்திரன் கூறியுள்ளார். (அ.இராசேந்திரன், நாட்டுப்புறப்பண்பாட்டு பழம்பெரும் மரபுகள், ப.20)

இலக்கியங்களின் குறிக்கும் திருமணச் சொற்கள்

திருமணம் என்பது மனிதர்கள் தாமே உருவாக்கி நடத்தும் சமூகச் சடங்காகும். திருமணப் பற்றி,

"நல்லோர் நல்லோர் நாடி

வதுவை யர விரும்புதி நீயே"?

'வதுவை' என்ற சொல் ஐங்குறுநூறிலும்,

"விளங்கிழைப் பொலிந்த வேளா மெல்லியற்

சுணங்கணி வனமுலை யவளொடு நாளை

மணம்புகு வைக லாகுத லொன்றோ

ஆரம ருழக்கிய மறங்கிளர் முன்பின்

நீளிலை யெஃக மறுத்த வுடம்பொடு"

'மணம்' என்ற சொல் புறநானூறு என்ற சங்க இலக்கிய நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இயற்கை எழில் கொஞ்சம் கொல்லிமலைத் திருநாடு, அதன் நில அமைப்பால் மட்டுமல்லாமல், அங்கு வாழும் மக்களின் தனித்துவமான பண்பாட்டு விழுமியங்களாலும் தனித்து நிற்கிறது. குறிப்பாக, இங்கு நடைபெறும் திருமணச் சடங்குகள் ஏனைய சமவெளிப் பகுதிகளின் நடைமுறைகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு, தொன்மத்தின் எச்சங்களை இன்றும் சுமந்து நிற்கின்றன. கொல்லிமலையின் சமூகக் கட்டமைப்பில், குடும்ப மூத்தோர்களால் நிச்சயிக்கப்படும் திருமணங்களே இன்றும் அறநெறியாகக்

கருதப்படுகின்றன. குலப் பெருமை சிதையாமலும், சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் மீறப்படாமலும், சுற்றமும் நட்பும் சூழத் தாரை வார்த்துத் தரப்படும் இத்திருமணங்கள் வெறும் இரு மனங்களின் இணைப்பல்ல; அவை இரு குடும்பங்களின் சமூக ஒப்பந்தமாகப் பார்க்கப்படுகின்றன. இம்முறை, குடும்ப ஒற்றுமையைப் பேணுவதோடு, முன்னோர் வகுத்த வழிமுறைகளை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தும் பாலமாகவும் அமைகிறது.

பெண் பார்க்கும் நிகழ்வு

பெண் பார்க்கும் நிகழ்வு சிலப்பதிகாரத்திலும் காணலாகமுடிகிறது. கோவலன் - கண்ணகி திருமணத்திற்கு முன்னால், இரு வீட்டாரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து, குலப் பெருமையையும் செல்வச் செழிப்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த நிகழ்வு இளங்கோவடிகளால் கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“இருபெருங் குரவரும் ஒருபெரு நாளால்...

மங்கல நல்வேளை மணம் பேசினர்" (மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் - சிலப்பதிகாரம்)

மாநாய்கன் மகளான கண்ணகியை, மாசாத்துவான் மகளான கோவலனுக்குப் பெண் கேட்டுச் சென்றதும், இரு குடும்பங்களின் தகுதிநிலை ஒத்திருந்ததை உறுதி செய்த பின்னரே திருமணம் நடந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

இல்லறம் எனும் நல்லறம் மலர, வித்திடும் முதல் நிகழ்வே 'பெண் பார்த்தல்' என்னும் சீர்மிகு மரபாகும். பெண்ணின் குணநலன்களையும், அங்க அவையங்கள், புறத்தோற்றப் பொலிவையும் கண்டறிவதே இதன் முதன்மை நோக்கம். அதேவேளையில், பெண்ணின் பெற்றோர் வழிவந்த குடிச்சிறப்பு, பொருளாதார வளம் மற்றும் சமுதாய பின்னணி ஆகியவற்றை ஆழமாக அறிந்து, இரு மனங்களும் இரு குடும்பங்களும் ஒருமித்த சம்மதத்துடன் உறவுப் பாலத்தை உறுதி செய்யும் மங்கலத் தொடக்கமாக இப்பண்பாட்டு நிகழ்வு மிளிர்கிறது.

பெண்பார்த்தல் என்பது ஒருமுறை சந்திப்பதோடு நின்றுவிடாமல், நற்குணங்கள் நிறைந்த மணமகளைத் தேடிப் பெற்றோர்கள் பல இடங்களுக்குச் சென்று மேற்கொள்ளும் ஓர் ஆழ்ந்த தேடலாகும். தன் மகனின் இல்லற வாழ்வு சிறக்க, விழிப்புணர்வோடும் பொறுப்புணர்வோடும் இருக்க தகுதியான பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுப்பதையே அவர்கள் முதன்மை இலக்காகக் கொள்கின்றனர். கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களிடமும் திருமண நிகழ்ச்சியில் பெண் பார்க்கும் நிகழ்வு வழக்கத்தில் உள்ளது. தனது உறவு முறைகளான மாமன், அதை குடும்பத்திலும் அல்லது வெளி உறவிலும் பெண்ணை எடுக்கின்றனர்.

சோதிடம் பார்க்கும் நிகழ்வு

பெண்ணைப் பார்த்து பிடித்துவிட்ட பிறகு, இருவருக்கும் பொருத்தம் சரியாக இருப்பின் நல்ல நாள் பார்த்து மணமகனின் உற்றார் உறவினர்கள் மணமகனின்

இல்லத்திற்குச் செல்கின்றனர். அங்கு சான்றோர்கள் கூடியிருக்கும் அவையில் மணமகன் வீட்டார், இவள் எங்கள் வீட்டு மருமகள் என்றும் வேறு எவரும் பெண் கேட்டு வந்தால் சம்மதிக்கக்கூடாது என்றும் செல்லிவிட்டுச் செல்கின்றனர்.

திருமணத்திற்கு அழைக்கும் நிகழ்வு

திருமணம் குறித்த செய்தியை உற்றார் உறவினர்களுக்க்கு நேரில் சென்று அழைக்கும் விதம் பண்டைய காலம் தொட்டே தமிழ்நாட்டில் இருந்து வருகிறது. உற்றார் உறவினர்களை அழைக்கின்ற பொழுது வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள் போன்ற மங்கலகரமான பொருட்களை வைத்து அழைக்கின்றனர். தற்போது அச்சு இயந்திரங்கள் வந்து பிறகு தாளில் அச்சிட்டுப் பத்திரிக்கை வாயிலாக திருமணத்திற்கு அழைக்கின்றனர். சமுதாய வாழ்வியல் அமைப்பில், ஒரு குடும்பத்தில் நடைபெறும் இன்பநிகழ்வு தனிப்பட்ட நிகழ்வாக இல்லாமல், சமூக உறவுகளின் ஒருங்கிணைக்கும் பொதுவான நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில், பிற குடும்பத்தினரும் கலந்துகொண்டு மணமக்களை வாழ்த்தவேண்டும் என்ற எண்ணப்போக்கு, கிராம மக்களின் மனப்பாங்கு இன்றளவும் நிலைத்திருப்பதை காணமுடிகிறது.

தற்போது காலங்களில் கொல்லிமலைப் பகுதியில் திருமண நிகழ்வுகளுக்கான அழைப்பிதழ்களை அச்சிட்டு வழங்கும் நடைமுறை பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வழைப்பிதழ்களில், அக்குடும்பத்தின் மூத்தோர் தங்கள் குல மரபோடு இணைந்து அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றனர். மேலும், அவர்கள் வழிவந்த வரிசையில் குறிப்பிட்ட நபர்களின் மகனுக்கும் மகளுக்கும் திருமணம் நடைபெறவுள்ளது என்ற தகவல் முறையாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. அதனுடன், அழைப்பிதழின் பின்புறத்தில் மணமகன் மற்றும் மணமகளின் உறவினர்களின் பெயர்கள் இடம்பெறுகின்றன. குறிப்பாக, ஊர்க்கவுண்டர் பெயரும் சேர்க்கப்படுகின்றது. இதனால், மலையாளி இனமக்களின் அமைப்பில் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் மரியாதை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது.

திருமணம் அழைப்பு பெற்றவர்களே கலந்துகொள்வது என்ற ஒழுங்கு கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. 'அழையாத வீட்டில் நுழையாதே' என்ற முதுமொழி இம்மக்களின் வாழ்வியல் நெறியாக இருந்து, அழைப்பு இன்றிப் பிறர் இல்லங்களில் விருந்தினராகச் செல்லக்கூடாது என்ற சமூக ஒழுக்கத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய நடைமுறைகள், கிராமப் புறத்தின் ஒழுங்கு, மரியாதை மற்றும் உறவியல் கட்டமைப்புகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் முக்கியமான கூறுகளாக விளங்குகின்றன.

பந்தக்கால் நடும் நிகழ்வு

திருமணம் நடைபெறுவதற்கு மூன்று அல்லது ஐந்து நாட்கள் முன்பு பந்தல்கால் நடுகின்ற வழக்கம் தமிழக மக்களிடையே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. திருமணம்

நடைபெறும் இல்லத்தின் முன்பு, நல்ல நாள் நல்ல நேரம் பார்த்து நடப்பதும் கொம்பு பந்தக்கால் அல்லது முகூர்த்தக்கால் என அழைக்கப்படுகிறது; இது மங்கலகரமான சடங்காகக் கருதப்படுகிறது.

கொல்லிமலையில் திருமண நிகழ்வின் போது, திருமணத்திற்கு இரண்டு நாள் முன்னதாக, திருமண முகூர்த்தக்கால் நடப்படுகின்றது. கொல்லிமலையில் திருமண முகூர்த்தக்கால் நடுவதற்கு ஆலமரத்தின் கிளையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதை நடுவதற்குக் காரணம் ஆலமரம் போல் குடும்பம் தழைக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையே ஆகும். முதலில் பந்தல் போட கொம்புகளைத்தயார் செய்து, வீட்டின் முன்புநான்கு மூலையில் பந்தல் கொம்பு நடுவதற்கு குழியைத் தோண்டி தயார் நிலையில் வைத்துக்கொள்கின்றனர். அதற்கு முன்பாகவே முகூர்த்தக்கால் நடுவதற்குத் தயார் செய்யப்படுகின்றது. முகூர்த்தக்கால் நட்ட சிறிது நேரத்தில் பந்தல் போடும் பணியைத் தொடங்கி விடுகின்றனர்.

முகூர்த்தக்கால் ஆலமரத்தின் கிளையில் 'கவை' போல் உள்ள கிளையை சுமார் எட்டு அடி முதல் பத்து அடி வரை உயரம் உள்ள கிளையை வெட்டி வருகின்றனர். இம்மரக்கிளையில் கவை கீழ் 'மா' இலையைக் கட்டுகின்றனர். அதன்பிறகு வெள்ளைத்துணியை மஞ்சள் நிறமாக மாற்றி அதன் நவதானியங்கள் இட்டு சிறிய முடிச்சிப் போடுகின்றனர். முடிச்சிப் போட்ட தானியத் துணியைக் 'கவை' கீழ் கட்டப்படுகின்றனர். சந்தனத்தை குழப்பி மூன்று விரல்களால் முகூர்த்தக்கால் முழுவதும் பூசப்படுகின்றது. இந்த முகூர்த்தக்காலை நடுவதற்குப் பந்தல் அமைக்கும் பகுதியின் சனி மூலைப் பகுதியைத் தேர்ந்தெடுத்து பிறகு முகூர்த்தக்காலை நடுகின்றனர்.

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்கள் முகூர்த்தக்கால் நடுகின்ற போது மணமகன் இல்லத்தின் உறவினர்களையும், மாமன் உறவு முறையினரையும் அழைத்து முகூர்த்தக்காலை நடுகின்றனர். முகூர்த்தக்கால் நட்டு முடித்த பிறகு, அந்தக் கொம்பின் கீழே தலைவாழை இலை போட்டு அதில் தேங்காய், வாழைப்பழம், வெற்றிலை, பாக்கு போன்றவற்றை வைத்து இறைவனை வணங்குகின்றனர். திருமண வீட்டார் மண்டியிட்டு இறைவனை வணங்கவேண்டும் என்ற வழக்கம் காலம் காலமாக கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அதன் பிறகு சந்தனப்பொட்டு அங்குள்ள ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வைக்கின்றனர். பின்பு ஊறவைக்கப்பட்ட பச்சரிசியை எடுத்து அனைவருக்கும் கொடுக்கின்றனர்.

பரிசம் போடுதல்

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்கள் திருமணம் உறுதியானதை அடுத்து, இரு வீட்டாரும் உறுதிப்படுத்தும் நிகழ்வு நிச்சயதார்த்தம் அல்லது பரியம் எனப்படுகிறது; இது மணமகன், மணமகள் இருவருக்கும் வேறுவரர்கள் தேடுவதைத் தவிர்க்கும் அதிகாரப்பூர்வ ஒப்பந்தமாகும். முற்காலத்தில் ஓலையில் எழுதப்பட்டதால் 'முகூர்த்தவோலை' என்று அழைக்கப்பட்ட இந்த உறுதிப்பாட்டு ஆவணம், இன்று வெள்ளைத்தாளில் எழுதப்பட்டு

இரு தரப்பு கையொப்பத்துடன் முறைப்படி பரிமாறப்படுகிறது.

வரவேற்பு நிகழ்வு

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் நிச்சயதார்த்தம் திருமணத்திற்கு முதல் நாள்நாள் நடக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சியைக் காலையில் நடத்துவதுதான் இவ்வூர் வழக்கம். மணமகனும் அவரது உறவினர்கள், ஊர்க்கவுண்டர் மற்றும் ஊர் பெரியவர்கள் மணமகள் இல்லத்திற்கு வருகின்றனர். வரும்போது அரிசி, பழம், தேங்காய், இனிப்புப் பொருட்கள், சேலை மற்றும் வளையல் போன்றவற்றைத் தட்டில் வைத்து எடுத்து வருகின்றனர். இவர்களை வாசலில் நிற்க வைத்து ஆரத்தித் தட்டில் மஞ்சளைக் கலக்கி, வெற்றிலையையும், அருகம்புல்லையும் போட்டு மணமகள் வீட்டார் ஆரத்தி எடுக்கின்றனர். வந்தவர்கள் அந்தத் தட்டில் பணம் போடுகின்றார். ஆரத்தித் தண்ணீரை அவர்கள் கால் அருகில் ஊற்றி, தண்ணீரையும் அதன் மேலே ஊற்றி கீழே விழுந்து கும்பிட்டு அவர்களை வீட்டிற்கு அழைக்கிறார்கள்.

நிச்சயம் செய்தல்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருமண நிச்சயம் குறித்துப் பெரியபுராணத்தில் காணமுடிகிறது. இரு வீட்டாரும் முறைப்படி ஓலை (தாம்பூலம்) மாற்றிக் கொண்டு திருமணத்தை உறுதி செய்வதை,

"மணம் பேசி முடித்தபின்... மங்கல ஓலை ஏந்தி..."(சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் – பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு)

இப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. பெண் வீட்டார் சம்மதம் சொன்னவுடன், ஊர் அறியத் திருமண நாளைக் குறித்து, அதை ஓலையில் எழுதிப் பரிமாறிக் கொள்வது 'நிச்சயதார்த்தத்தின்' ஒரு பகுதியாகக் காணமுடிகிறது.

மணமகன் குடும்பத்தின் உறவினர்கள், ஊர்க்காரர்கள் மற்றும் சில பெரியவர்கள் அமர்ந்திருப்பார்கள். அதேபோன்று மறுபுறம் மணமகளின் உறவினர்கள், ஊர்க்காரர்களும் அமர்ந்திருப்பார்கள். மணமகள் வீட்டார் முன்பு பேசி வைத்த சீர் வரிசையெல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று சரி பார்க்கின்றனர். பின்பு மணமகனிடம் இந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருக்கிறதா? வாழ்நாள் முழுவதும் இப்பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கூறுகின்றனர். அதே போன்று மணமகளிடமும் மாப்பிள்ளையைப் பிடித்திருக்கிறதா? என்று கேட்டுவிட்டு, நீயும் இறுதி வரை இவருடன் சேர்ந்து வாழவேண்டும் கூறிய பின்பு நிச்சயம் செய்கின்றனர்.

சீர் செய்யும் முறை

திருமணத்திற்கு முதல் நாள் உறவினர் சீர் கொண்டு வரும் நிகழ்ச்சி இருவர் இல்லத்திலும் நடக்கிறது. மிக நெருங்கிய உறவினர்கள் ஒரு தட்டில் இரண்டு படி

அரிசி, தேங்காய், பழம் போன்றவற்றை வைத்து அதன்மேல் பாத்திரத்தை வைத்து எடுத்து வருகின்றார்கள். பாத்திரத்திற்குப் பூ சுற்றியும் மஞ்சள் கொத்தையும் எடுத்து வருகின்றார்கள். சீர் கொண்டு வரக்கூடியவரை வாசலில் நிற்க வைத்து ஆரத்தி எடுத்து கீழே விழுந்து வணங்கிய பிறகு இல்லத்திற்கு அழைக்கிறார்கள்.

மற்ற உறவினர்களும் ஊர்க்காரர்களும் இரண்டு படி அரிசியைக் கொடுத்துவிட்டு உணவருந்திச் செல்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பழம், தேங்காய், வெற்றிலை போன்றவற்றைக் கொடுத்து அனுப்புகிறார்கள். திருமணத்திற்கு முதல் நாள் பெண்களே அதிகமாக சீர் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு உணவருந்திச் செல்கின்றனர்.

திருமண வரவேற்பு நிகழ்வு

மணமகள் வீட்டார் மணமகன் இல்லத்திற்கு வருகை தரும்போது, அவர்களை வாசலிலேயே நின்று வரவேற்பது கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் மரபாகும். மணமகன் குடும்பத்தினர் ஒரு சொம்பு நிறையத் தண்ணீரை மங்கலப் பொருளாக வைத்து, மணமகள் வீட்டாரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி அன்புடன் வரவேற்பர். மணமகளை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் செல்வதற்கு முன்பாக வீட்டு வாசலில் நிறுத்தி ஒரு முக்கியமான சடங்கு நடத்தப்படும். அச்சடங்கு ஊர்க்காரர் முன்னிலையில், மணமகள் அணிந்து வந்திருக்கும் அனைத்து நகைகளும் விரிவாகப் பட்டியலிடப்படும். இந்தப் பட்டியல் முறைப்படி வெள்ளைத்தாளில் எழுதப்பட்டு மணமகன் வீட்டாரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன.

திருமண நிகழ்வு

கோயில் வழிபாட்டை முடித்து மணமகன் இல்லத்திற்கு திரும்பியதும், மணமகன் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மாலையை மணமகளின் தாத்தா அல்லது தாய்மாமன் அவருக்கு அணிவித்து சிறப்பிக்கின்றனர். அதனைத் தொடர்ந்து, மணமகள் முறைப்படி மணப்பந்தலுக்கு அழைத்து வரப்படுகிறார். அங்கு மணமகனும் மணமகளும் இணைந்து மணப்பந்தலை மூன்று முறை வலம் வந்து, பின்னர் மணவறையில் அமர வைக்கப்படுகின்றனர்.

அவர்கள் மணவறையைச் சுற்றி வரும் வேளையில், மணமகளின் சகோதரி முக்கியமான சடங்கு செய்கிறாள். அவர்கள் கையில் ஒரு பாயையும், சொம்பு நிறையைத் தண்ணீரையும் ஏந்தி வந்து, மணப்பந்தலின் நான்கு மூலைகளிலும் கட்டப்பட்டுள்ள வாழைக்கன்றுகளின் அடியில் நீரை ஊற்றி மங்கலமாக வழிபடுகின்றார்கள்.

தாலி கட்டுதல்

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் திருமணம் ஊர்க்காரர்களின் முன்னிலையில் நடத்தப்படுகின்றது. மணவறையின் அருகில் பூ, வாழைப்பழம், மஞ்சள், அரிசி, தேங்காய், வெற்றிலை, பாக்கு போன்றவை வைக்கப்படும். அதனுடன்

சேர்த்து ஒரு சிறு சட்டியில் ஓமம் வளர்க்க சிறுசிறு குச்சிகள் வைத்திருக்கின்றனர். முதலில் மணமகனின் கழுத்தில் மாலையைப் போடுகின்றனர். இம்மாலையைத்தான் திருமணம் முடிந்தவுடன் சாமி கிணற்றில் போடப்படுகின்றது. ஓமம் பற்ற வைத்த பிறகு பூசாரி தேங்காயை உடைக்கிறார். அனைவரும் இறைவனை வணங்கிவிட்டு தாலியை கும்பிடும்படி கொடுத்து அனுப்புகின்றனர். அனைத்து உறவினர்களும் தாலியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டபின் பூசாரிதான் தாலியை எடுத்து கொடுக்கின்றார். மணமகன் கையில் மணமகள் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சு போடுகின்றார். தாலிக்குப் பூசாரியே முதலில் சந்தனப்பொட்டும் குங்குமப்பொட்டும் வைக்கின்றார். அதன்பிறகு மணமகன் மணமகளுக்கும், மணமகள் மணமகனுக்கும் பொட்டு வைக்கின்றனர்.

மணமக்களை வாழ்த்துதல்

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்கள் திருமணத்தின் இறுதிச் சடங்குகள், மணமக்களுக்கான சமூக ஆசியையும் அவர்களின் புதிய இல்லறக் கடமைகளையும் உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அமைகின்றன. தாலி கட்டிய பின், பூசாரி மணமக்களின் கைகளில் பணத்தைக் கொடுத்து அவரே முதன்முதலாக வாழ்த்துகிறார். அதனைத் தொடர்ந்து உற்றார் உறவினர்கள் முறைப்படி வாழ்த்துகின்றனர்.

வாழ்த்தும் முறையில் 'இயற்கை சார்ந்த குறியீடுகள்' பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. மஞ்சள் நீர் நிரப்பப்பட்ட மங்கலச் சொம்புடன், ஒரு கையில் வெற்றிலையும் மறு கையில் அருகம்புல்லும் ஏந்தி, அவற்றை மங்கல நீரில் நனைத்து மணமக்களின் கை, கால் மற்றும் தலை ஆகிய மூன்று இடங்களில் தொட்டு, மரபுசார்ந்த வாழ்த்துப் பாடல்களைப் பாடி ஆசீர்வதிப்பது இச்சமூகத்தின் தனித்துவமான பண்பாடாக விளங்குகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து, மணமக்கள் மாலைகளை மும்முறை மாற்றிக் கொண்டு, அக்னி சாட்சியாகத் தீயையும் மணவறையையும் மும்முறை வலம் வருகின்றனர். மணமகன் மணமகளின் பாதத்தை அம்மிக்கல்லின் மீது வைத்து மெட்டி அணிவிக்கின்றனர்.

விருந்து கொடுத்தல்

திருமணத்தில் விருந்து என்பது தலையாயக் கடமையாகும். பண்டைக்கால மக்கள் விருந்தோம்பலை ஒரு கடமையாகவே எண்ணி விருந்தினரைப் போற்றி வந்தார்கள். திருமணத்திற்கு வரும் அனைவரையும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று விருந்தளித்து வழியனுப்புதல் காலம்தொட்டு நடந்துவரும் நிகழ்ச்சியாகவே உள்ளது என்பதை,

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங் களி மிதவை

பெருஞ் சோற்று அமலை நிற்ப நிரை கால்

தண் பெரும் பந்தர்த் தரு மணல் ஞெமிரி

மனை விளக்குறுத்து, மாலை தொடரி”

(அகநானூறு பாடல் - 86)

என்றும்,

“மைப்புற புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு

வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி”

(அகநானூறு பாடல் - 136)

அகநானூறு பாடலின் வழி திருமண விருந்து பற்றி செய்தி அறியலாம்.

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்கள் சிலர் திருமணத்தன்று உறவினருக்கு சைவ உணவு போடுகின்றனர். சிலர் திருமணம் முடிந்தவுடன் மதிய உணவிற்கே அசைவ உணவைப் போடுகின்றனர். முக்கிய உணவாகப் பன்றிக்காறி, ஆட்டுக்கறி, கோழிக்கறி போன்றவற்றைச் சமைத்து விருந்தளிக்கின்றனர். இப்பகுதி மக்கள் பன்றிக்கறியையே மிகவும் விரும்பி உண்கின்றனர்.

சம்பந்தம் கலத்தல்

திருமணம் முடிந்த மூன்றாம் நாளில், மணமகள் வீட்டார் உணவு, தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, எலுமிச்சை மற்றும் பாத்திரங்கள் அடங்கிய கூடையுடன் மணமகள் வீட்டிற்குச் செல்வர்; அங்கு அவர்களுக்கு அசைவ விருந்து அளித்து உபசரிக்கப்படும். இதே போன்ற நடைமுறையை மணமகள் வீட்டாரும் மணமகள் வீட்டிற்குச் சென்று செய்வர் அல்லது வசதிக்காக இரு வீட்டாரும் ஒரே நாளிலேயே உணவைப் பரிமாறிக் கொள்வர். இரு குடும்பங்களுக்கு இடையேயான பிணைப்பை உறுதிப்படுத்தும் இந்தச் சடங்கே ‘சம்பந்தம் கலத்தல்’ என்று அழைக்கப்படுகிறது.

முடிவுரை

கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் திருமணச் சடங்குகள் என்பது வெறும் சடங்குகளாக மட்டுமில்லாமல், அந்த மண்ணின் இயற்கைச் சூழலோடும் சமூகக் கட்டமைப்போடும் பின்னிப் பிணைந்த ஒரு கலாச்சார அடையாளமாகும். ‘பெண்கேட்டல்’, ‘சம்பந்தம் கலத்தல்’ போன்ற மரபுகள் மூலம் இரு குடும்பங்களுக்கு இடையிலான உறவை உறுதிப்படுத்துவதுடன், அசைவ விருந்து மற்றும் சீர் வரிசைகள் மூலம் தங்களின் விருந்தோம்பல் பண்பையும் அவர்கள் பறைசாற்றுகின்றனர். நவீன மாற்றங்களுக்கு இடையிலும், தங்கள் முன்னோர்கள் வகுத்துத் தந்த இத்தகைய தனித்துவமான வழிமுறைகளைத் தலைமுறை கடந்து போற்றிப் பாதுகாப்பது, அந்த இன மக்களின் ஒற்றுமையையும் பண்பாட்டுச் செழுமையையும் இன்றும் உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. இராசேந்திரன்.அ., நாட்டுப்புறப்பண்பாட்டு பழம்பெரும் மரபுகள், வனிதா பதிப்பகம், தி.நகர், சென்னை - 07.
2. ஞானசம்பந்தன். அ.ச., பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு, வனிதா பதிப்பகம், தி.நகர்,

சென்னை - 07.

3. கௌமாரீஸ்வரி. எஸ்., (பதி) அகநானூறு - மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை -14.
4. ஒளவை. துரைசாமிப் பிள்ளை., (பதி) ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை -14.
5. புலியூர்க் கேசிகன் (தெளி), புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை -14.
6. புலியூர்க் கேசிகன் (தெளி), சிலப்பதிகாரம், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை -108.

Reference

1. Rachendran. A., Ancient Traditions of Folk Culture, Vanitha Publications, T. Nagar, Chennai – 07.
2. Gnanasambandan. A. S., A Study of Periyapuram, Vanitha Publications, T. Nagar, Chennai – 07.
3. Kaumareeswari. S., (Ed.) Akananuru – Text and Commentary, Saradha Publications, Royapettah, Chennai – 14.
4. Avvai Duraisamy Pillai (Ed.), Ainkurunuru – Text and Commentary, Saradha Publications, Royapettah, Chennai – 14.
5. Puliyur Kesigan (Explanation), Purananuru – Text and Commentary, Saradha Publications, Royapettah, Chennai – 14.
6. Puliyur Kesigan (Explanation), Silappathikaram, Poompuhar Publications, Chennai – 108.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

தென்னரசு. கி, “கொல்லிமலை மலையாளி இனமக்களின் திருமணச் சடங்கு முறைகள் ” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 6, இதழ் 2, ஏப்ரல் 2026, பக். 41-50

Cite this Article in English

Thennarasu. K, “Kollimalai Malaiyali Inamakkalin Thirumana Sadangu Muraigal” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.6 Issue 2, April 2026, pp. 41-51